

Orvosmisszió Kárpátalján

Idén Munkácson kezdte meg gyógyítómunkáját a Katolikus Karitás

A karitás orvoscsapata az idei esztendőben is fölkeresi a szórványban élő magyarok lakta vidékeket, hogy prevenció és kontrollvizsgálatokat végezzen. Január harmadik hétvégéjén a misszió tagjai Munkácson jártak, ahova nehezen jut el bármilyen segítség. A szombati ebédén részt vett Majnek Antal munkácsi püspök is, köszöntötte az orvosmisszió tagjait, és megköszönte szolgálatukat.

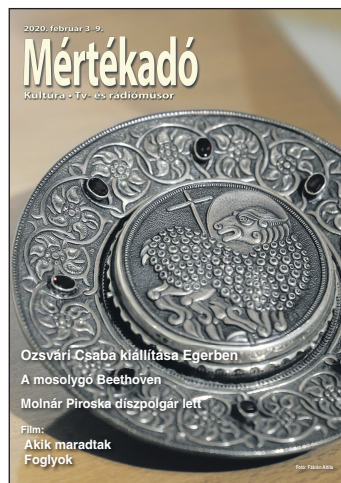
Écsy Gábort, a Katolikus Karitás országos igazgatóját elkísértük az útra. Péntek délből Budapesten, a Magyar Szentek templománál találkoztunk. Egymás után érkeztek az udvaron álló mikrobuszhoz a karitás piros kabátját viselő önkéntes orvosok, medikusok és segítők. A legtöbben már régi ismerősként köszöntöttek egymást, hiszen ötvennél is többen vannak, akik időről időre vállalják az utat, és szabadidejüket feláldozva elindulnak, hogy segítsenek másokon, ahogyan egyébként a munkahelyükön a hétköznapiakban is teszik. Az indulás előtt megtudtam, hogy egy mikrobusz már korábban elindult előkészíteni a terepet az átmenetileg rendelőintézet alakuló munkácsi Szent István Liceumban. Péntek délután megérkezett Munkácsra Marosi Antal újságíró, szerkesztő is, aki a kábítószerekről és a szenvedélybetegségekről tartott prevenció előadást az érdeklődő gyerekeknek és felnőtteknek.

(Folytatás az 5. oldalon.)

Fotó: Merényi Zita

Árváltozás
Az utóbbi években megemelkedett nyomdai és postai díjak miatt 2020 februárjától az Új Ember hetilap és az Adoremus liturgikus kiadvány árát 20 forinttal megemeltük. Az áremelés nem vonatkozik a már meglévő egy példányos egyéni előfizetésekre. Kérjük és köszönjük Olvasóink további hűségét és megértését.

Közünk van egymáshoz

Boldog Özsébet ünnepelték a Szent István-bazilikában a pálosok

Budapesten, a Szent István-bazilikában nyitották meg a Boldog Özséb-évet, amit a pálos rend hirdetett meg, alapítója halálának 750. évfordulója alkalmából. A magyar alapítású szerzetesrend mára Amerikától Ausztráliáig az egész világon elterjedt. Január 20-án Erdő Péter bíboros, prímás ünnepi szentmisét mutatott be, és útjára indították a rend életébe, történetébe betekintést nyújtó kiállításbuszt.

„Boldog Özséb, áldott atyánk, / Esedezve kérünk: / gyűjtsd össze élő hitben / küzdő magyar népünk!” – hangzott föl a rend alapítójához szóló ének a szentmisére bevonuló atyák menetében.

Boldog Özséb ünnepe ez, aki hitte, hogy egy országot nemcsak kétkézi munkával, hanem imádsággal, vezekléssel

és engeszteléssel is kell építeni, mert az ima vezeti el a szerzetest a legmélyebb ismeretre és -szeretetre. A rendalapító lelkiisége ma is Krisztus követésére hív. Szeret a világon mintegy ötszáz pálos szerzetes, nővér és confráter tartozik a közösséghez. Ünneplik a 750. évet, melynek során a rend két

kiindulóországában, Magyarországon és Lengyelországban számtalanszor szenvedték el az üldöztetést és a feloszlást, ám egymást segítve mindig talpra tudtak állni. Napjaink kihívásai közepette is él és szolgál a közösség. Érdemes felidéznünk Pázmány Péternek a pálos renddel kapcsolatos szavait: „Ha valaki Magyarország sorsos állapotját látni kívánja, tekintse Első Remete Szent Pál szerzetét. És ha azt virágjában tündökölni látja, tudja meg, hogy az országnak is jól vagyona dolga, mert jó rendben a szénája.”

(Folytatás a 3. oldalon.)

Tüzes lelkek közössége

Száz éve született Chiara Lubich, a Fokoláre alapítója

Száz éve, 1920. január 22-én született a Fokoláre mozgalom alapítója, Chiara Lubich. Január 25-én ennek megünneplésére gyűltek össze a mozgalom tagjai a budapesti Szent Margit Gimnázium dísztermében, majd a Fokoláre püspök barátja, Marton Zsolt váci megyéspüspök miséjén a kápolnában.

A programban bemutatják azt az utat, amelyet Chiara Lubich példáját követve a közösség tagjai bejártak a meghívástól kezdve, amikor fölfedezték Isten személyes szeretetét maguk iránt, odáig, hogy megszületett bennünk a vágy: erről a szeretetről tanúságot tegyenek

szűkebb és tágabb környezetükben, családjukban és a társadalomban.

A résztvevőket levélben üdvözlölte Pokorni Zoltán XII. kerületi polgármester, és személyes jelenlétével megtisztelti Szabik Imre nyugalmazott evangélikus püspök is.

A program elején rövid videóval elevenítik föl Chiara Lubich személyét és egyik legfontosabb lelki örökségét: „Legyetek egy család! Legyetek készek meghalni egymásért!” A Fokoláre alapítójának írásai gyakran utalnak rá, hogy minden mulandó, ám arra vonatkozó vágyunk és reményeink mégsem alaptalanok, hogy valami maradandó legyen az életünkben. Szeretetünkkel alkothatunk maradandót.

(Folytatás a 8. oldalon.)

Jelnek kell lennünk

Dobszay Benedek ferences tartományfőnök a megszentelt életéről

Kivonulnak a világból, de a világhoz van küldetésük. Nem szentebbek, mint mások, de a Szent jelei akarnak lenni. Ők is változnak, de az alapokat hűségesen őrzik, és istenkapcsolatukból táplálkozva, közösségeik vonzó voltával akarnak hatni. A megszentelt élet napja (február 2.) alkalmából Dobszay Benedek ferences tartományfőnökkel, a Férfi Szerzetes-elöljárók Konferenciájának elnökével beszélgettünk.

Mi hívta életre annak idején a szerzetesrendeket? A kor igényei hogyan mutatkoztak meg a születésükben, milyen akkori kihívásokra volt ez válasz?

– Manapság gyakran úgy tekintünk a szerzetesrendekre, mint valamilyen szolgálat vállalóira. A megszületésüknek azonban az istenkeresés, a mélyebb istenkapcsolatra való törekvés volt a gyökere. Ez motivált sokakat elvonulásra, a nyüzsgő világ elhagyására.

Ám amit tettek – néhány esetet leszámítva –, nem kimenekülést jelentett, és nem a negatív eleme volt a hangsúlyos, hanem a meghitt istenkapcsolatra, magányra, csendre való mély vágy, amibe nem fért bele, hogy a korábbi módon maradjanak benne a világban.

Ne legyen félreértés: a világban is megélhetjük jól a hitünket. A szerzetesség esetében az a kérdés, hogy akar-e valaki többet és mást, mint amire a világban élve is lehetősége volna keresztényként. Hogy a világban éppen akkor mi a helyzet, mindegy is: a hozzá való viszonyon van a hangsúly. Az elvonulásra való igény minden korban megjelenik.

(Folytatás a 9. oldalon.)

A megtapasztalt szeretet mindig arra indít, hogy továbbadjuk másoknak

Ferenc pápa január 8-án folytatta az Apostolok cselekedeteiről szóló katekézissorozatát. Szent Pál máltai hajótörésével kapcsolatban a Szentatyá kiemelte, hogy a szerencsétlenség gondviselészerű lehetőséggé vált a megmentő Isten hirdetésére; minden megpróbáltatás közepe Keresztusba kell kapaszkodnunk. Ferenc pápa lefordított katekézisének teljes terjedelmében közreadjuk.

Kedves testvérek, jó napot kívánok!

Az Apostolok cselekedetei könyvének utolsó része elmondja, hogy az evangélium folytatja útját, nemcsak szárazföldön, hanem tengeren is, mégpedig egy hajón, amely a fogoly Pált Caesareából Rómába viszi (vö. ApCsel 27,1–28,16), a birodalom szívébe, hogy valóra váljon a Feltámadott szava: „Tanúim leszek... a föld végső határáig” (ApCsel 1,8). Olvassátok az Apostolok cselekedeteinek könyvét, és látni fogjátok, ahogy az evangélium, a Szentlélek erejével, eljut minden néphez, és egyetemessé válik! Vegyétek kézbe, és olvassátok!

Kezdetől fogva kedvezőtlen időjárási körülmények között kellett hajóznunk. Az utazás veszélyessé vált. Pál azt tanácsolja, hogy ne hajózzanak tovább, a százados azonban nem ad hitelt neki, inkább a kormányosra és a hajótulajdonosra hagyatkozik. Folytatják útjukat, de olyan viharos szél kezd tombolni, hogy a legény-

ség elveszíti az irányítást a hajó felett, és hagyja sodródni.

Amikor már úgy tűnik, közel a halál, és mindenkit kétségbeesés gyötör, Pál felszólal, és megnyugtatta társait. Azt mondja nekik, amit az imént hallottunk: „Ma éjjel [...] élelem állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok és akinek szolgálók, és ezt mondta: »Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állnod, és íme, Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled utaznak!«” (ApCsel 27,23–24) Pál a megpróbáltatások között is a többiek életének őrzője és reményük életben tartója marad.

Lukács így azt mutatja meg nekünk, hogy a terv, mely Pált Rómába irányítja, nemcsak az apostolt, hanem utastársait is megmenti, és a hajótörés szerencsétlenségéből gondviselészerű lehetőséggé válik az evangélium hirdetésére.

A hajótörést követően kikötnek Málta szigetén, melynek lakói nagy vendégszeretettel fogadják őket. A máltaiak kiváló emberek, szelídek,

már akkortól kezdve befogadják. Az a kiváltság valójában a feltámadt Úrtól származik, aki megsegíti őt, a mennybemenetele előtt a hívőknek tett ígérete szerint: „Kígyókat fognak meg, és ha valami halálos mérget isznak, nem árt nekik; betegekre tesszik a kezüket, és azok meggyógyulnak” (Mk 16,18). A történelem tanúsága szerint attól fogva Máltán nincs vipera: ez Isten áldása erre a nagyon jó népre, amiért befogadták őket.

A máltai tartózkodás kedvező alkalmá vált Pál számára ahhoz, hogy „testet” adjon a hirdetett szónak, és

együttérző szolgálatot végezzen a betegek gyógyításával. És ez az evangélium egyik törvénye: amikor egy hívő tapasztalatot szerez a megváltásról, azt nem tartja meg magának, hanem továbbadja másnak. „A jó mindig közölni akarja önmagát. Az igazság és a szépség minden hiteles megtapasztalása magától fogva ki akar áradni, és minden mély szabadulást átélő személy fogékonyabbá válik mások szükségletei iránt” (Evangélium gaudium apostoli buzdítás 9.). Egy „megpróbált” keresztény minden bizonnyal közelebb kerülhet ahhoz, aki szenved,

mert tudja, mi a szenvedés, és képesebb nyitott és érzékeny szívűvé válni a másokkal szembeni szolidaritásra.

Pál arra tanít bennünket, hogy a megpróbáltatásokat Keresztusba kapaszkodva éljük meg, hogy kialakuljon bennünk az „a meggyőződés, hogy Isten minden körülmények között tud cselekedni, a látszólagos kudarcok között is”, és az a „bizonyosság, hogy aki szeretetből Istennek adja magát, az biztosan termékeny lesz” (ugyanott 279.). A szeretet mindig termékeny, az Isten iránti szeretet mindig termékeny, és ha engeded, hogy az Úr megragadjon téged, és megkapod az Úr ajándékait, az lehetővé teszi, hogy másoknak továbbadd őket. Az Isten iránti szeretet mindig továbblép.

Ma arra kérjük az Urat, segítsen, hogy minden megpróbáltatást a hit erejének segítségével tudjunk megélni; és fogékonyak legyünk a történelem sok hajótöröttjére, akik kimerülve érkeznek partjainkra, hogy mi is azzal a testvéri szeretettel tudjuk fogadni őket, amely a Jézussal való találkozásból fakad. Ez ment meg bennünket a jéghideg közönytől és embertelenségtől.

**Fordította: Tózsér Endre SP
Fotó: Vatican News**

A nagypeleskei Istenszülő-ikon

Rómában, a január 15-ei, szerdai általános kihallgatás végén Pallai Béla nagypeleskei parókus és Pákozdi István budapesti egyetemi lelkész átadta Ferenc pápának a nagypeleskei ikon másolatát.

Az 1700-as évekből származó, Nagypeleskén őrzött kép hidat képez múlt és jelen, Kelet és Nyugat között, és elősegíti a románok és a magyarok békés együttélését. Az átadás alkalmával a pápa visszaemlékezett tavalyi romániai látogatására, amit azóta is imáiba foglal. Apostoli útja során az ország északnyugati részébe nem jutott el, ezért adták át neki a magyar görögkatolikus Partium

pesten restaurálták, majd 2012-ben visszakerült a Szatmárnémeti közelében fekvő falu magyar görögkatolikus templomába. Azóta sokan látogatják, és számos imameghallgatást jegyeznek fel a közelében elmondott imádságokkal kapcsolatban.

A kép a XVIII. század elejéről származik, a település egykori temploma ikonostázának része volt, majd hosszú ideig a padlásán hányódott. 1907-ben, az új ikonosztáz vásárlásakor megpróbálták restauráltatni, de a munkát akkor nem vállalták a szakemberek. Több mint száz évvel később Seres Tamás ikonfestő hozta rendbe, majd kiállították Budapesten, a Nemzeti Múzeum-

ajándékát. Ferenc pápa érdeklődve hallgatta, hogy az ikon összeköti a magyar és a román, a nyugati és a keleti szertartású híveket. A rövid találkozó végén a Szentatyá áldását adta a nagypeleskei egyházközségre, a templomfelújításra, a parókus családjára és a partiumi magyar görögkatolikusokra.

*

Az eredeti ikont 2010-ben a templom padlásán fedezte föl a parókus. A kép igen rossz állapotban volt, ezért Buda-

ban, valamint a keszthelyi Festetics-kastélyban. Nagypeleskére hazatérve az ikon emelvényre került.

Időközben az egész ikonosztázt restaurálták, nagyrészt a magyar, részben pedig a román kormány támogatásával. 2012-ben az újjászületett Istenszülő-ikont, a tavalyi évben pedig az ikonosztázt is Vasile Bizău máramarosi megyéspüspök áldotta meg.

**íj. Pallai Béla
Fotó: Ábel Alapítvány**

Anyaság, születés... elrontott élet?

Gondolatok Schobert Norbi videójáról

Január 19-én Schobert Norbi – azt gondolom, az elmúlt két hétben az is hallott róla, aki korábban nem tudta, ki ő –, a hazai celebvilág egyik ismert személyisége videót posztolt, amelyben a következő kijelentést tette: „A nők többsége szüléskor cseszi el. Úgy gondolja, hogy értéket adott a férfinak, a családnak, és tényleg adott értéket, csak a férfi szexualitása ezt az értéket nem tudja értékelni. Amikor az 58 kilós nő helyett a 78 kilós vagy 88 kilós hölgy érkezik meg döngő léptekkel a hálószobába, bizony, az a férfi számára kinszenvedés.”

Nem azon szeretnék elmélkedni, hogy ennél jobb reklámot – negatív véleményével tematizálva a közbeszédet – Norbi akarva sem csinálhatott volna magának. Nem is arra az örömteli tényre szeretnék rávilágítani, milyen jó látni, hogy a celebvilág szinte egy emberként ítélte el a mondottakat. És nem is arról beszélnek, hogy valóban fontos adnunk magunkra, figyelni a testünkre, egészségünkre. A csunamiként végigsöprő kijelentés gyökerére szeretnék reflektálni. Véleményre készítem ugyanis az olvasót; bennem egy személyes történetet hívott elő. Norbi mondandójának gyújtópontja: a szülést végzetes dolognak bélyegzi, mondván, minden nő „szüléskor cseszi el”.

Édesanyám jut eszembe. Amikor a születésemről kellett döntenie, az orvosok felhívták a figyelmét, hogy amennyiben vállal, vissza nem fordítható egészségkárosodásokat fog elszenvedni. Édesanyám ráam akkor, édesapámmal együtt, mégis igent mondott. Az orvosoknak pedig igazuk lett: születésemet követően teste és egészségi állapota folyamatos lejtmenetbe került. A legsúlyosabb cukorbetegség, érszűkület, visszer jellemezték hétköznapijait, és vetettek véget életének ötvenegy éves korában.

Szüleim fiatalon, szentségi házasságban mondták ki egymásnak az igent. A szertartásból jól ismert „jóban, rosszban, egészségségsben, betegségben” ígéret elhangzott, de hogy mindez, különösen a „rosszban, betegségben” mit jelenthet, azt gondolom, nem tudták elképzelni sem. Nem tudták

még, mit jelent majd érkezésem után a naponta főzendő injekciós tű, a többszöri inzulinbeadás, a rosszullétek, a kórházban évről évre eltöltött idő... Mégis, látva – és nem idealizálva – a házasságukat, azt gondolom, egymás mellett állva hoztak egy döntést, amivel boldogan éltek.

Édesanyám felettem, értem kimondott igénje halála után ért el hozzám és tudatosult bennem. Egyszer sem árulta el nekem a titkát. Édesapám mondta el. Így nem tudtam neki megköszönni.

Neki és minden nőnek, aki szíve alatt hordott életet, mi, gyermekek – sokszor erősnek tűnő férfiak – köszönettel tartozunk. És ha legtöbbször nem is tudjuk, mire mondunk igent, amikor a két emberből, a nőből és a férfiból a szertartás pillanatában egy lesz, mégis csak úgy tudjuk széppé tenni az életet, hogy ebben az egységben megéljük az átváltozást. Azt, hogy a másik belőlem minden emberi gyarlóságom vagy az életkorból, szülésből adódó fizikai változása ellenére is a jót, a szépet hozza ki. Nemcsak testi, hanem lelki értelemben is. Erre kérjük és kapjuk az Urstól áldását. Ahogy Pilinszky János zseniálisan megfogalmazza *Átváltozás* című versében – így csiszolódva, alakulva, reményben kiérdemelve a halhatatlanságot: „Rossz voltam, s te azt mondtad, jó vagyok. / Csúf, de te gyönyörűnek találtál. / Végig hallgattad mindig, amit mondtam. / Halandóból így lettem halhatatlan.”

Kuzmányi István

Közünk van egymáshoz

Boldog Özsébet ünnepelték a Szent István-bazilikában a pálosok

(Folytatás az 1. oldalról.)

A Mária tiszteletére fehér habitust viselő pálosok jubileumi ünnepén nagy számban voltak jelen a rend barátai, köztük több főpásztor. Eljött a szentmisére *Michael August Blume* SVD, Magyarország apostoli nunciusa, valamint *Arnold Chrapkowski*, a pálos rend generálisa is.

A jubileumi esemény helyszíne a Szent István-bazilika volt, ahol 2011-ben helyezték el a czestochowai pálosok ajándékát, a Fekete Madonnának hiteles másolatát. Jelen voltak az esztergomi káptalan tagjai, szerte az országból és külfonból is összegyűltek a pálos templomok és intézmények képviselői, valamint a közelet jeles képviselői, köztük *Kövér László*, az Országgyűlés elnöke és *Soltész Miklós* egyházi és nemzetiügyi kapcsolatokért felelős államtitkár.

Az ünneplőket *Csóka János*, a Magyar Pálos Rend elöljárója köszöntötte. A szentmise főcelebránsa és szónoka Erdő Péter bíboros, prímás volt. Szentbeszédében következőket mondta: Boldog Özséb, a rend alapítója 750 évvel ezelőtt fejezte be földi életét. Művének, lelkiiségének eleven hordozója a pálos rend, amely többszöri megszakítás után ma ismét működik hazánkban. Hogyan vezetett Özséb útja a remetek világa és a szerzetesi élet felé? Pap volt már, esztergomi székesegyházunk, azaz *Szent Adalbert* egyházának kanonokja, amikor feltűnt példamutató életével. A tudomány szeretete, az áhítat és az irgalmasság volt az a három tulajdonsága, ami emlékeztetesse tette alakját.

A pálos rend nagy krónikása, *Gyöngyösi Gergely* hitelesen ír Boldog Özséb hivatásának történetéről. Ifjúságáról itt azt olvassuk, hogy „rendkívül értelmes ifjú” volt, könyvet írt, de közben „nem hanyagolta el az Isten parancsa szerinti életet sem”. Fiatalon lett esztergomi kanonok, éppen ezekre a kiváló tulajdonságaira való tekintettel. Gyöngyösi megjegyzi róla, hogy „kiváltképpen a jogban volt jártas”, és a *Decretum Gratiani* kanonjogi gyűjtemény bizonyos szövegei mutatták neki az irányt pápi életében. Való igaz, hogy a XI–XII. században élt itáliai jogász, *Gratianus* művének második részében számos olyan részlet található, amely az eszményi pápi életre vonatkozik. Özséb pedig éppen a tökéletes pápi életet és lelkiiséget kereste, így jutott el *Remete Szent Pál* követőinek életformájához. Ha felütjük *Gratianus* művét, az idézett részben arról olvashatunk, hogy végrendelkezhetnek-e a klerikusok saját javaikon kívül a rájuk bízott egyház (például plébániájuk) javairól is. Ennek eldöntéséhez a szerző azt a kérdést is vizsgálja, hogy egyáltalán lehet-e saját vagyonuk a klérus tagjainak.

Nem mindegy, hogy valakinek szentelése előtt is voltak-e saját javai, vagy csak később szerezte őket – szögezi le *Gratianus*. A témával kapcsolatban a szerző zsinati és

pápai dokumentumokat, illetve egyházatyáktól vett szövegeket említ, amelyek a közösségi életet ajánlják vagy sürgetik a klerikusok számára. A középkori magyarázat ezzel kapcsolatban megjegyzi: „Ez a kérdés két részre oszlik. Az első részben a mester 17 tekintélyes szövegrészlettel bizonyítja, hogy egyetlen klerikusnak sem szabad saját tulajdonnal rendelkeznie, ezt azonban a szerzetes klerikusokra kell érteni, akik lemondtak tulajdonukról.” A szöveg további része azután *Szent Ágostontól* is tartalmaz idézeteket, aki különösen szorgalmazta a klerikusok közösségi életét. A magyarázók persze már a középkorban hangsúlyozták, hogy ha ebben a részben valamelyik fejezet az általános fegyelem „ellenkezőjét” mondaná is, tanácsról van benne szó, vagy az ősegyház koráról, vagy azokról, akik hallgatólagosan vagy kifejezetten lemondtak javaikról.”

Özséb tehát a pápi élet nagylelkűségét, a szabadság és az állandó rendelkezésre állás eszményét, a másokért élő és Krisztushoz életformájának részleteiben is szeretettel ragaszkodó pap képét állította maga elé. És valóban, az ilyen élet a papszenteléssel járó kegyelmi küldetés alapján is különösen megfelel az Egyház papja számára. Vagyis a végsőig elmenni kész pásztori nagylelkűség könnyen elvezetheti az embert az evangéliumi tanácsok vállalására.

Ezekből a ma is érvényes előírásokból ugyanaz a lelkiület szól hozzánk, amely Özsébet is imádságra, nagylelkű szeretetre vezetett és arra indította, hogy táplálja a Pilisben élő remeteket, a saját javait is megosztva velük. Boldog Özsébtől ma is megtanulhatjuk, hogy az Egyháznak a pápi életformáról szóló általános útmutatásai, akár elvezetnek valakit a szerzetesség vállalására, akár nem, alkalmasak arra, hogy a keresztény tökéletesség forrásai legyenek.

Boldog Özséb életét az áhítat is jellemezte. „A zsolozsma végzésénél és a szentmise bemutatásakor olyan átszemlélt (...) áhítat ömlött el egész külsején, hogy aki csak látta, áhítatra és Isten szeretetére indult.” Az idei év Bol-

dog Özséb jubileumi eszterdeje és egyúttal a budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus éve. Nem véletlen, hogy a pálos rend mindig nagyra becsülte a liturgiát. Boldog Özséb átszemlélt áhítata ma is figyelmeztet minket. A szentmisének ugyanis nem csak áttekinthetőnek és érthetőnek kell lennie, hanem emberileg érzékelhető módon sugározni kell a misztériumot, ami megjelenik az egész ünneplésben, különösen pedig az oltáron.

Nagy lehetőség Boldog Özséb és az Oltáriszentség kapcsolatának átélésére az idén ősszel, szeptember 15-én délután az esztergomi bazilikában sorra kerülő esemény, melyen megemlékezünk Boldog Özséb évfordulójáról, és ezzel megmutatjuk a külföldi vendégeknél is, hogy innen indult, itt született a pálos rend. Erre az alkalomra különös szeretettel várjuk a rendezőit, tagjait és a kedves híveket is. Mi magunk pedig Budapestről, az eucharisztikus kongresszus színhelyéről különvonattal megyünk Esz-

tergomba erre a találkozóra. Útközben és a bazilikában is Egyházunkért és hazánkért imádkozunk majd a szentségi Jézushoz. Mostantól pedig különbusz fogja jární az országot, Boldog Özséb emlékét hirdelve. Ennek az autóbusznak az útja legyen egyúttal meghívás is az őszi eucharisztikus kongresszusra. Jó volna, ha a busz jelentkezési lapokat is vinne magával, melyeket minden állomásán kitölthetnének azok, akik szeretnének részt venni a kongresszuson.

Boldog Özséb harmadik nagy erénye a segítő szeretet volt. Aki egészen Istennek ajánlja az életét és az Oltáriszentségből meríti az erőt, annak szeretete kiárad rászoruló embertársaira is. Ha Krisztus a táplálékunk, ha az ő kegyelmében élünk, akkor a fizikai szükséglet, a betegséget, a magányosságot és a sokféle szenvedést a hit és a szeretet átható fényében felismerjük, és nem csak elméletben, hanem csupán szervezett akciókkal, hanem személyes figyelemmel és odaadással közelítjük meg. Adj a Isten, hogy Boldog

Özséb öröksége és példája eleven erő és kegyelmek forrása legyen Magyarország, Lengyelország és az egész Egyház számára! – mondta a szentmise szónoka, Erdő Péter bíboros.

Arnold Chrapkowski pálos generális az ünnepen elmondott beszédében arra emlékeztetett, hogy a rendi kezdetek a magyar földhöz kötődnek, és az itt elültetett magból nőtt palánta Isten segítségével, valamint a Szűzanya védelme alatt napjainkra nagy fává terebélyesedett. Ötszáz szerzetes él és szolgál tizenhét

maszt nyújtanak a rászorulóknak, lelkigyakorlatokat tartanak, és különböző társadalmi rétegek pasztorációjával is foglalkoznak, köztük a motorosokéval is.

Csóka János tartományfőnök a Boldog Özséb-év jelentéséhez – „Magyarország, közöm van hozzád!” – fűzte gondolatait az ünnepi eseményen. Mint mondta, a jubileumi évben a rend szeretné ráirányítani a figyelmet Boldog Özséb szellemi örökségére, amiben kitüntetett helye van az összetartozás ápolásának. „Összetartozunk. Magya-

országban, hetven rendházban. „Ez a fa az életerejét az evangélium kimeríthetetlen forrásából meríti, melyben rátalál az imádkozó Krisztusra. Mai emlékezésünkben felidézzük a rend gazdag, de nehézségekkel teli történetét, melynek alapjai Krisztus keresztjénél vannak. Remete Szent Pál Isten iránti szeretete és Özséb gondoskodása a közösségről ma is arra sarkall minket, hogy kitartsunk az evangéliumi tanácsok útján. Bár az idők változnak és új kihívásokat hoznak, az Isten hívásához való hűség nem változik” – mondta a lengyel generális. Úgy fogalmazott, elődeik nyomán ma is az a céljuk, hogy kolostoraik olyan helyekké váljanak, ahol szentekkel lehet találkozni, akik imáikkal és munkájukkal megváltoztatják a világot.

Ünnepi beszédében Soltész Miklós államtitkár a pálosok korábbi pécsi kiállításáról is szót ejtett. A tárlaton a rendet kevésbé ismerő látogatók meglepődve fedezhettek föl egy Kawasaki motorkerékpárt. A fehér barátok szolgálatát megismerve azonban megértették, hogy kerül a jármű a kiállítási tárgyak közé. A pálos szerzetesek igyekeznek az élet minden területén jelen lenni szolgálatukkal. Lelki tá-

rok a magyarokkal (határon innen és túl) és magyarok az itt élő más nemzetiségűekkel. Múltunk sebeit is együtt hordozzuk. Közünk van a mellettünk üldözött, közünk van az után szembejövőhöz vagy a padon alvóhoz. Közünk van a településünkhez, az utcához, a közterületekhez. Közünk van a tájhoz, a természethez, az élővilághoz. Közünk van ehhez az országhoz, népéhez és kultúrához és közünk van sorának alakulásához. Egyszóval: közünk van Magyarországhoz!” – fogalmazott az előjáró. Az idei évben a pálosok világnézettől függetlenül minden embert arra hívnak, hogy erősödjünk meg az összetartozás-tudatban és az egymásért való felelősségvállalásban. „Fedezzük föl értékeinket és fedezzük föl egymást, tapasztaljuk meg a közösségekben való lét örömeit” – mondta Csóka János.

A tartományfőnök felhívta a figyelmet a *Pálosan szép az élet!* című buszos vandorkiállításra is, mely mintegy negyven hazai és több erdélyi, illetve lengyelországi településen mutatja be a rend 750 éves történetét és teszi mindenki számára átélhetővé a magyar örökséget.

Trautwein Éva
Fotó: Lambert Attila

A BIBLIA ÜZENETE

Önmagát elégetve

Lk 2,22–40

Kezünkben gyertyával, körmenetben énekelünk ezen a mai ünnepen. Régi értelmezés szerint a viasz emlékeztet Jézus emberségére, a világosság pedig istenségére. A gyertya ugyanakkor önmagát elégetve világosságot ad másoknak. Ha Krisztus nyomán járva életünk fölemésztődik az igaz szeretetben, akkor mások számára fényesség lesz az életünk. Az ünnep két idős szereplője fölemésztődött; az életük értelme abban rejtett, hogy találkozzanak a Messiással. Ezen a napon beteljesedett az életük. Mennyi emberrel találkozhattak eddig, mennyi tanácsot tudtak adni! Hiszen akinek egyértelmű az élete, aki tudja a célt, az már tudja a hogyan is, és az ilyen embertől kapott tanácsot érdemes megfontolni.

A Gyertyaszentelő Boldogasszony elnevezés azt is jelenti, hogy a Boldogságos Szűz Mária fontos szereplő ebben az eseményben. A régi ábrázolásokon ő tartja a kezében a Gyermeket, és régi zsidó szokás szerint ő mutatja be az Atyának. Mária példája segít abban, hogy mi is bemutassuk ennek a világnak Jézust, nem a karjainkban, hanem a szívünkben tartva. Isten szeretne találkozni az emberekkel rajtunk keresztül.

A Gyermek, Máriával és Józseffel az oldalon, találkozik a szentélyben ezzel a két idős emberrel. A keleti egyházban ez a találkozás (hüpapanté) kerül a középpontba, ahol az ikonokon nem Mária, hanem az agg Simeon tartja a karjában a Gyermeket. Nincsenek jelen a nép vezetői, a farizeusok, a szadduceusok, az írástudók, sem a papok. Csak egy idős férfi és egy

nő, akiknek az élete kiteljesedett, mert engedték fölemésztődni magukat a céljuk elérésében. Az egészséges életszemléletben az ember valamilyen formában „rámegy” az elköteleződésére, de éppen ezáltal talál rá igazi önmagára és a boldogságra.

Ebben az ábrázolásban találkozunk itt a régi és az új, az Ó- és Újszövetség. Az ikonokon a két csoport, a Szent Család és a Gyermeket várók csoportja között oltár van. Ez utal a régi szövetség oltárára, amely az Istennek szánt áldozat bemutatására szolgált, s egyúttal ott a kehely is, amely már az Újszövetség legteljesebb áldozatának, az Eucharisztiaának a jele. Így ebben a találkozásban ott van a Völegény, aki találkozik a jegyesével, Izraellel, a választott néppel, de már az új szövetség népével is, az Egyházsal.

Találkozásaink forrása és csúcsa az Eucharisztia, hiszen minél inkább befogadom Jézust az életembe, annál inkább tudok másokat is befogadni a találkozásaimban. Az életünk találkozásból áll, melyek akkor lesznek értékesebbek, amikor képessé válunk fényt gyűjtani mások életében az áldozataink által. Abban a pillanatban, amikor másoknak teszem a jót, az emberek arcáról visszatükröződik az, ami engem is boldoggá tesz. *Heroay Gizella Levél helyett* című írásának sorai jutnak eszembe befejezésül: „(...) ha megtalálsz neki azt a szót, amit keres! Társad lesz és válaszol, és válaszában felfénylik az elvesztett szó, ami gyermekekorod zsebéből valamilyen nyomtalanul kigurult.”

Bátor Botond OSPPE

GÖRÖGKATOLIKUS LELKISÉG

Mindörökké pap

A vámos és a farizeus vasárnapján az apostoli szakaszban Krisztus Urunk örök főpapságáról kapunk tanítást (Zsid 7,7–17). Rendjén is van ez így, mert már egy héttel korábban, Zakeus vasárnapján elkezdtük a felkészülést a nagyböjtre. A szent időszak folyamán a szokásosnál mélyebben éljük át megváltásunk üdvhozó eseményeit, a végén a nagypénteki áldozati halállal, majd a húsvéti dicsőséges feltámadással. A teljes folyamatban és a csúcsponton a mi Megváltónk áll, akiről így szól a mostani részlet utolsó mondata: „Te pap vagy mindörökké Melkizedek rendje szerint” (Zsid 7,17). Jézus Krisztus tehát az örök főpapunk, aki a kiengesztelődés szolgálatát végbevitte (2Kor 5,19), aki saját vére és élete feláldozása révén üdvösséget szerzett nekünk.

A Zsidóknak írt levél azt mondja, hogy nem a leszármazás szerinti papság fontos az Újszövetség idején. Az ószövetségi törvény szerint nem akárcsak léphetett Isten közvetlen szolgálatába. A kinyilatkoztatott tanítás mellett sok-sok liturgikus szövegünk is szól arról, hogyan választotta ki Isten főpappá Áront, illetve arról, hogy Lévi törzséből származtak a főpapok és a papok. Ámde ez a törvény Jézus Krisztussal megszűnt. Már a zsoltáros is előre látja a Messiásról (Zsolt 109,4), amit aztán a Zsidóknak írt levél idéz: „Te pap vagy mindörökké Melkizedek rendje szerint.”

Jézus Krisztus az új és örök főpap, aki tökéletes áldozatot mutatott be a mennyei Atyának, és ezzel „örök megváltást szerzett” (Zsid 9,19). Tudjuk a Bibliából, milyen sokféle áldozat létezett az Ószövetségben. Éltel, italt, tömjént, különböző állatokat áldoztak fel. A templom előcsarnokában ott állt az örökké égő áldozat oltára, ahol a nép bűneiért megszakítás nélkül mutatták be az áldozatokat a papok. És Jézus Krisztussal mindez megszűnt. Mert ő tökéletes áldozatot mutatott be. Nem „bakok és borjak vérével”, hanem saját testének, életének feláldozásával. S ezt „egyszer s mindenkorra” megtette (Zsid 7,27). Egyszer áldozta fel ön-

magát, és ez mindörökké érvényes. Így rajta és benne tökéletesen megvalósul, hogy ő „mindörökké pap Melkizedek rendje szerint”.

A papok Jézus Krisztus kiengesztelő szolgálatát folytatják. Mert sajnos az emberek az első húsvét óta is követnek el bűnöket. Ezért adta tovább az Úr az apostoloknak (Mt 18,18), rajtuk keresztül pedig a püspököknek és a papoknak a kiengesztelődés szolgálatát, a gyóntatási felhatalmazást. Az ő nevében, az ő erejéből történik a feloldozás. Aki Krisztus papságából részesült, arra ugyanúgy érvényes: „Te pap vagy mindörökké Melkizedek rendje szerint.” Mindörökre! Mert az egyházi rend szentsége eltörölhetetlen jegyet hagy a pap lelkén, mint a keresztség és a bérmlás. Még ha megválnak is a papi szolgálatától, vagy felfüggesztik, szűk-séghelyzetben, halálvesztélyben akkor is papként kell működni: meg kell adnia a rászorulóknak a feloldozást!

Ma is, mi is „az örök főpap”

egyszeri, de örökre érvényes áldozatbemutatóba kapcsolódhatunk be, amikor a pap a legfontosabb tevékenységét, a szentmisét végzi.

Ivancsó István

FEBRUÁR 2., VASÁRNAP – URUNK BEMUTATÁSA (GYERTYASZENTELŐ BOLDOGASSZONY) ÜNNEPE (Évközi 4. vasárnap, Kata, Karolina) – Mal 3,1–4 (*Hamarosan belép szentélyébe az Úr, akit kerestek*). – Zsid 2,14–18 (*Jézusnak minden tekintetben hasonlónak kellett válnia testvéreire.*) – Lk 2,22–40 (*Simeon meglátta a Szabadítót, a Messiást.*) vagy Lk 2,22–32 – **Énekrend:** Ho 163 – ÉE 676/677, Ho 162 – ÉE 675, Ho 164 – ÉE 516, Ho 203 – ÉE 222.

FEBRUÁR 3., HÉTFŐ – Szent Balázs püspök és vértanú vagy Szent Oszkár (Anszgár) püspök emléknappja (Linda) – 2Sám 15,13–14.30; 16,5–13a – Mk 5,1–20.

FEBRUÁR 4., KEDD (Ráhel, András, Csenge) – 2Sám 18,9–10.14b.24–25a.30–19,3 – Mk 5,21–43.

FEBRUÁR 5., SZERDA – Szent Ágota szűz és vértanú emléknappja

AZ EUCHARISZTIKUS KONGRESSZUSRA KÉSZÜLVE

Az Eucharisztia ünneplése 80.

Fönséges örök király és a hívek megváltója, aki miatt elpusztul az elszabadult halál – diadal adatok a kegyelemnek!

A II. vatikáni zsinat liturgikus reformja előtt a Breviáriumban található szövegváltozat a következő volt: *Fönséges örök király és a hívek megváltója, kinek megsemmisítő halála meghozta minden dicsőség diadalát! Az első versszak Fönségesnek szólítja Krisztust, mégpedig az Ószövetség zsoltárai alapján: „Ujjongok és benned van örömöm, s magasztalom neved, ó Fölséges”* (Zsolt 9,3). Vagyis a szerző Krisztusra alkalmazza Isten ősi címét: a magasságban lakozó (héberül *eljon*). A himnusz kezdősora ugyanakkor Máté evangéliumának soraira is hivatkozik, ahol Krisztus mint az Emberfia királyként tart ítéletet (Mt 25,31–34a.40a). A harmadik és a negyedik versszak *Szent Pál* apostol szavait értelmezi: „A győzelem elnyelte a halált. Halál, hol a te győzelmed? Halál, hol a te fullánkod? A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény. De legyen hála Istennek, mert ő győzelemre segít minket, Jézus Krisztus, a mi Urunk által.” (1Kor 15,54b–57) A feltámadt testről értekező apostol felhívja a korintusiak figyelmét az *átalakulás* szükségére, és ezzel kapcsolatban felidézi Izajás és Ózeás próféta tanítását: „A Seregek Ura minden nemzetnek bőséges lakomát rendez e hegyen. Lakomát, ahol lesz finom bor, zsíros, legyava falat és erős színbor. És leveszi e hegyről a leplet, amely minden népet betakart, és a fátyolt,

amely minden nemzetet elborított. Örökre megsemmisíti a halált. Istenünk, az Úr letörli a könnyet minden arcáról, lemossa népéről a gyalázatot, lemossa az egész földön.” (Iz 25,6–8) Valamint: „Kiszabadítom őket az alvilág torkából, megmentem őket a haláltól. Halál, hol van a mérged? Alvilág, hol a fullánkod?” (Oz 13,14)

Az apostol által idézett prófétai szövegek kiválóan illeszkednek a himnusz szerzőjének teológiájába, hiszen Krisztust úgy köszönti, mint aki elfoglalta helyét az Atya jobbján. Izajásnál a szöveg a Sion hegyén rendezett lakomáról szól, amelynek apropója az Úr trónra lépése. Az Úr kereszthalálának, feltámadásának és mennybemenetelének halált legyőző misztériumáról így ír az apostol: „Ha Krisztussal meghaltunk, hisszük, hogy vele együtt fogunk élni is. Tudjuk, hogy Krisztus feltámadt a halálból, többé nem hal meg, a halál nem lesz többé úrrá rajta.” (Róm 6,8–9) Minthogy a világon elaradt bűnt legyőzte Krisztus kereszthalálának és feltámadásának túlradó kegyelme (Róm 5,20b). Ilyen értelemben a mennybemenetel ünnepére írt himnusz magában hordozza az eucharisztikus értelmezést: az Eucharishtiában, az élet kenyereiben Krisztus halált legyőző – megváltó – misztériumát vesszük magunkhoz. Az Eucharisztia az Atya jobbján ülő Krisztus halált legyőző lakomájának elegele.

Sztankó Attila

A HÉT SZENTJE

Szent Balázs

Február 3.

Balázs a korai kereszténységnek azok közé a szentjei közé tartozik, akik emlékezete a kultuszban, a névadásban és a népszokásokban figyelemre méltó elevenséggel maradt fenn, ám az életükre vonatkozó történeti adatokat alig ismerjük.

Szenvedéstörténete többféle változatban tudósít róla, hogy örmény születésű volt, és olyan példamutató keresztény életet élt, hogy Szebaszte hívó népe püspökké választotta. Balázs a Szentlélek indítását követve visszavonult egy magányos hegyi barlangba, és – jöllehet ez nem igazán felelt meg a kor püspökeszményének – innen vezette imádkozva, jó tanácsokkal és gyógyítással a rábízott közösséget. Vadállatok őrizték, háziállatok módjára engedelmeskedve neki.

Nemcsak a keresztények ismerték, hanem *Agricola* helytartó is, aki 316 táján még folytatta Szebaszteban a *Licinius* császár idején elrendelt keresztényüldözést. Az oroszlanokból, tigrisekből, medvékből és farkasokból álló testőrség sem tudott segíteni a remete püspökön. Ellenállás nélkül engedte, hogy elfogják és *Agricola* bírói széke elé hurcolják. Mivel nem tudták hittagadásra kényszeríteni, a szokásos megkorbácsolás után siralomházba került. Mint előbb barlangjában, úgy a börtönben is sok segítséget kérő ember kereste föl. Legendája szerint számos csodát tett rabsága idején. Vízbe fojtás általi halálra ítélték, de végül lefejezték.

Tisztelete nem közvetlenül a halála után kezdődött, ám Keleten legkésőbb a VI. századtól, Nyugaton pedig a IX. századtól már a torokbajok elleni védőszentként tekintettek rá. A Balázs-legenda első, a IX. századból származó

képi ábrázolása a római Szent Kelemen-bazilika altéplomában található.

Az alapján, hogy kínzó torokfájás esetén segített, a késő középkorban a tizenhárom segítő-szent közé sorolták. Mindezek ismeretében meglepő, hogy a Balázs-áldás mindmáig élő liturgikus szokása csak a XVI. században keletkezett, és a XVII. században nyomtatták ki a *Rituale Romanum* (Római szertartáskönyv) függelékében. A hívó nép még ma is szívesen fogadja a szent áldását Gyertyaszentelő Boldogasszony gyertyáinak szelíd fényében.

L. K.

ja (Aliz, Ingrid) – 2Sám 24,2.9–17 – Mk 6,1–6.

FEBRUÁR 6., CSÜTÖRTÖK – Miki Szent Pál és társai, japán vértanúk emléknappja (Dorottya, Dóra, Réka) – 1Kir 2,1–4.10–12 – Mk 6,7–13.

FEBRUÁR 7., PÉNTEK (Richárd, Tódor, Trisztán) – Sir 47,2–13 – Mk 6,14–29.

FEBRUÁR 8., SZOMBAT – Emiliáni

Szent Jeromos vagy Bakhita Szent Jozefina szűz emléknappja (Aranka, Elfrida) – 1Kir 3,4–13 – Mk 6,30–34.

FEBRUÁR 9., ÉVKÖZI 5. VASÁRNAP (Abigél, Apollónia, Alex) – Iz 58,7–10 (*Ha segítesz a rászorulókon, akkor majd felragyog világosságod.*) – 1Kor 2,1–5 (*Jézus Krisztust, a megfeszítettet hirdetem nektek.*) – Mt 5,13–16 (*Ti vagytok a világ világossága.*) – **Zsolozsma:** I. zsoltárhét – **Énekrend:** Ho 257 – ÉE 589, Ho 257 – ÉE 148, Ho 144 – ÉE 594, Ho 203 – ÉE 232.

A hét liturgiája

A év

Orvosmisszió Kárpátalján

Idén Munkácson kezdte meg gyógyítómunkáját a Katolikus Karitás

(Folytatás az 1. oldalról.)

Fotós kolléganőmmel Écsy Gábor atya kocsiában indulunk el a csaknem négyszáz kilométeres útra. A január nem a legalkalmasabb időpont a hosszú autózáshoz. A korai sötétedés után tejszerű ködben haladva hagyjuk magunk mögött a kilométereket. Nem tudtuk, hogy az ukrán határőrök mit fognak majd szólni hozzánk, hiszen a mikrobusz hátulja csomagokkal volt tele. Szerencsére végül simán átléptük a határt, majd érkezés után Écsy Gábor atya elvezetett bennünket a szálláshelyünkre, egy kényelmes panzióba.

Vacsora után az orvosmisszió tagjai – legtöbbször fiatal vagy középkorú – hihetetlen jókedvvel, egymást ugratva beszélgettek korábbi útjaik élményeiről, és vidám munkahelyi történeteket osztottak meg egymással. Az önkéntes segítők között volt, aki Győrből, más Szombathelyről, Debrecenből, Budapestről vagy Nyíregyházáról jött. Volt közöttük szemész, fogorvos, ortopéd szakorvos, gyermekbész és nőgyógyász is. Amikor arról kérdeztem őket, hogyan és miért vállalták az önkéntes missziót, sokféle választ kaptam. Volt, akit az orvosmissziót alapító *Vojcek László* professzor kollégaként, egykori tanítványként hívott a csapatba. Másnak a szülei halottak az önkéntes munkáról, és kérdezték meg a gyermeküket, hogy nem volna-e kedve részt vállalni ebben a szolgálatban. Olyan is akadt, aki a televízió híradásaiból értesült a misszió létéről. Sokfelől, különböző élethelyzetekből érkeztek, egy dologban azonban mindannyian egyetértettek a beszélgetés során: az orvosmisszió útjain nem csupán ők adnak esélyt másoknak a gyógyulásra. Maguk is sok ajándékot kapnak a pácienseiktől: hálát, szeretetet, megerősítést a hivatásukban. Mint mondták, vasárnap este mindig fáradtan, de boldogabban térnek haza, mint ahogyan útnak indultak. Ez ad nekik erőt ahhoz, hogy hétfőn ismét elinduljanak munkahelyükre, és folytassák gyógyítómunkájukat.

Meséltek arról is, hogy korábbi utazásaik alkalmával milyen egészségügyi állapotokat tapasztaltak Kárpátalján. Egy-más után sorolták a megdöbbentő eseteket. Sok szülő például nem tudja, hogy a gyermekének melyek a tejfogai és melyek a maradék. Az utóbbiak sokszor a gyökerükig szúvasak voltak, mert a gyerekek nem használták fogkefét, fogkrémet. A fogorvosok elmondták, hogy nehéz helyzetben vannak, hiszen ők csak feltárni tudják a problémákat és tanácsokat adhatnak, de a beavatkozásokat elvégezni nincs módjuk, mert még egy fogtömés után is szükség lehet utógondozásra, ők viszont másnap visszatérnek Magyarországra. Marad tehát a prevenció, a pácienseknek pedig a gond, hiszen a fogorvosi kezelésért Kárpátalján fizetni kell. Sokszor még az érzéstelelnit is a betegnek kell meg-

vennie a patikában. A bőrgyógyász, a gyermekbész félrekezelésekről és értelmetlen beavatkozások egész soráról számolt be. Az is kiderült, hogy Kárpátalján ismeretlen fogalom az iskolaorvos, a védőnő és a csecsemőkori csípőficamszűrő is. Utóbbi hiánya miatt gyakran egész életükre rokkanttá válnak emberek. A nőgyógyászok arról beszéltek, hogy a szűrő hiánya számtalan komoly probléma forrása. Az idősebbeknél a vércukorszintmérés alkalmával gyakran súlyos cukorbetegségre derül fény. Sokaknál mérnek magas vérnyomást, az EKG pedig korábban nem diagnosztizált, kezeletlen szívproblémákat mutat ki. A gyerekek vizsgálata során rendszeresen szűrik ki olyanokat, akik nem látják jól az iskolá-

ban a táblát, és nehezen olvasnak vagy írnak, egyszerűen azért, mert szemüvegre lenne szükségük. Óriási segítséget jelent számukra, hogy a karitás Magyarországon elkészíteti nekik és eljuttatja hozzájuk a megfelelő szemüveget. Az ortopédiai vizsgálat során kiszűrt gyerekek lúdtalpbetétet kapnak vagy más segédeszközöket, amelyeket itthon beszerez és elküld nekik a karitás. Az orvosok elmondták, azért is fontos, hogy rendszeresen visszatérjenek a településekre, mert a gyerekek lába nő, idővel másik lúdtalpbetétet kell hordaniuk, és más szemüvegre lehet szükségük. Az újabb és újabb látogatások során a misszió gyógytornász tagjai is ellenőrizni tudják, hogy a gyakorlatok, amiket megtanítottak egy-egy páciensnek, segítették-e a gyógyulást, vagy esetleg másfajta tornára volna szükség.

Szombat reggel a Szent István Líceum rendelőintézeté alakult át, ahova előre megbeszélt időpontokra várták a felnőtteket, a gyerekeket és az időseket, magyarokat és ukránokat egyaránt. A misszió munkatársai száznál valamivel több ember érkezésére számítottak, ám hamarosan kiderült, hogy még többen lesznek. Elküldeni senkit nem akartak. A recepció dolgoztak az írások, a rögtönzött rendelőben az orvosok, a medikusok, a nővérek és a konduktorok. Azt szerették volna, hogy mindenki sorra kerüljön. Valamennyi új páciensről kórlapot készítettek, a visszatérők esetében pedig dokumentálták a változásokat, hogy az állapotuk alakulását nyomon tudják követni.

A várakozókkal beszélgetve kiderült, volt olyan idős ember, akinek még életében soha nem mérték meg a vérnyomását, és nem vizsgálták

munkácsi fiókjában dolgozik, ahol a nyelvtudása miatt megbecsült pozíciót tölt be.

A beszélgetések során többeket is kérdeztem arról, hogyan működik az ukrán egészségügy. Mint mondták, mindenért fizetni kell, vagy hivatalosan, vagy borítékban, zsebcsúsztatva a hálapénzt. A gyógyszerek drágák és az emberek – jogosan-e vagy alaptalanul, azt nem tudom – nem bíznak az orvosok hatáskörében, ahogyan az orvosok szakmai tudásában sem. Sokan nem tudják, de nem is akarják megfizetni a vizsgálatokat és a kezeléseket, inkább ezek nélkül próbálják leélni az életüket. A magyar Katolikus Karitás már régebben is segítette a kárpátaljai kórházakat: munkatársai hiányzó műszereket, gyógyászati segédeszközöket vittek az intézményekbe. Mindeközben tudomást szereztek arról, hogy sokan azért kerülnek kórházba, mert a prevenció teljesen hiányzik az

dott be a misszió munkájába, anyagilag is támogatják a kezdeményezést, hiszen – mint Frédi atya mondta – ők is a szegények, a betegek és az esetek szolgálatára áldozzák az életüket.

Harmadik éve járja a Kárpát-medence magyaroktól szótárát az orvosmisszió. Erről már Écsy Gábor igazgató beszélt azon a sajtótájékoztatón, amelyet közösen tartottak *Greza Istvánnal*, a Szabolcs-Szatmár-Bereg megye és Kárpátalja együttműködésének fejlesztéséért és a Kárpát-medencei óvodafejlesztési program koordinálásáért felelős miniszteri biztossal, valamint *Malkovits Márta* fogorvossal, az orvosmisszió alapító tagjával. Écsy Gábor főleleveníttette a kezdeteket, amikor Ungváron, Beregszászon és Munkácson látogattak gyermek-kórházakat. Látták az intézmények komoly eszközhiányát, és magyarországi támogatásokkal ezen legalább rész-

egészségügyi ellátásból. Erről már *Kecskés Lászlóval*, a karitás munkatársával, az orvosmisszió szervezőjével beszélgettem abban a rövid időben, amikor éppen nem az emelet között szaladgált, hogy segítsen a rendelés zökkenőmentes lebonyolításában. Mint mondta, egy alkalommal, amikor Kárpátaljára vittek adományokat, a gyertyánligeti karitás vezetője hívta fel a figyelmüket az egészségügyi ellátás hiányosságaira. Vojcek László ezután kezdte el megszervezni az orvosmissziót.

A munkácsi útra elkísért bennünket a jelenleg Bécsben élő, székely származású kamilliánus szerzetes, *György Alfréd* tartományi előjáró atya is. Vidámságával, kedvességével mindenki arcára mosolyt csalt. A kamilliánus rend Vojcek László révén kapcsoló-

ben segíteni tudtak. Elmesélte azt is, hogyan alakult át a kórházmisszió orvosmisszióvá, és miként jelentkeztek a csapatba az önkéntes orvosok, medikusok, akikkel évente 14-15 alkalommal jutnak el Kárpátalja, a Délvidék és Erdély nehezen megközelíthető településeire is. Elmondta, hogy az egyházi iskolák és óvodák mindenütt örömmel fogadják be őket. Sokfelé az önkormányzatok is segítséget nyújtanak, hiszen belátják, mennyire fontos az a munka, amit a misszió a település lakóinak felajánl. Eddig 22 településen jártak, ahová a nyomon követés érdekében vissza is térnek. Az elmúlt időszakban több mint 2700 gyereket és mintegy 2000 felnőttet vizsgáltak meg. Ha kiderül, hogy valamelyik páciensnek gyógyászati segédeszközre van szüksége, a

Katolikus Karitás állja ennek költségét vagy a megfelelő ellátóhelyre irányítja a betegeket. Többször akad példa arra is, hogy egy-egy páciens gyógykezelése csak magyarországi kórházban lehet eredményes. Ezekben az esetekben a magyar állam nyújt anyagi segítséget a rászorulóknak.

Greza István elmondta, a kormány 2018 óta támogatja a Katolikus Karitás orvosmissziójának működését, és ezt a jövőben is folytatni szeretnék. Hangsúlyozta, úttörő kezdeményezés volt a vizsgálatok megkezdése a szótár-magyarországi óvodáiban a Felső-Tisza-vidéken, ahol a közösségek a lét és a nemlét határán mozognak. Hozzátette: talán megállítható a fogyás folyamata, de mindez még nagyon sok erőfeszítést igényel. Működőképes intézményrendszert kell kialakítani, hogy az ott élők helyben tudjanak boldogulni. Az orvosmisszió szolgálatából az ukránok is részesednek, és ez jó hatással van a magyarok és az ukránok együttélésére. Ez is bizonyítja, hogy Magyarország jó szomszéd, Kárpátalja számíthat a segítségre. A miniszteri biztos kiemelte, a közeljövőben a vizsgálatok és az eszközök szállításának megkönnyítésére vizsgálgat buszt szeretnének az orvosmisszió rendelkezésére bocsátani.

A sajtótájékoztatón *Malkovits Márta* fogorvos beszámolt a misszió tapasztalatairól. Mint mondta, olyan gyerekeket vizsgáltak, akiket már régen szűrni kellett volna. Elmesélte, hogy a szülők nagyon örültek a magyar orvosoknak, annak, hogy az anyanyelvükön beszélhetnek velük, hiszen csak így tudják pontosan elmondani a panaszait. Példaként említette, mennyire mást jelent a szúr, a fáj, a hasogat vagy a lüktet... A szülők, amikor látták, hogy a gyermeküket megbízható orvosok vizsgálják, szívesen vették volna a felnőtt szűrőket is. Így kezdődött a vércukorszint- és a vérnyomásmérés, az EKG-vizsgálat, a teljesen hiányzó nőgyógyászati szűrő és a kismama-tanácsadás. A doktornő arról is beszámolt, hogy a felnőttek jóval egészségtudatosabban élnek, mióta eljárnak a vizsgálatokra, melyeket teljesen ingyenesen vehetnek igénybe; a szükséges eszközökről minden esetben a Katolikus Karitás gondoskodik. *Malkovits Márta* még a laikus számára is megdöbbentő eseteket sorolt. Mint mondta, volt például olyan páciens, akinek hosszasan kellett magyarázni, hogy a nyugtató nem oldja meg a vérnyomás problémáit.

A doktornő a sajtótájékoztató végén a misszióban szolgálatot teljesítő medikusokról is szólt. Így fogalmazott: „A származaink alatt felnőtt fiatalok ma már orvosként szolgálnak. Egészen kiváló szakemberek lettek, és lelkileg egészen másként fejlődnek.” Majd hozzátette: „Ahogyan mi is.”

Bókay László
Fotó: Merényi Zita

Elhunyt Török József egyháztörténész-professzor

A Székesfehérvári Egyházmegye és a Pázmány Péter Katolikus Egyetem fájdalommal, de Isten akarátában megnyugodva tudatja, hogy Török József egyháztörténész, nyugalmazott tanszékvezető egyetemi tanár, pápai prelátus, címzetes prépost, az Ecclesia Szövetkezet elnöke életének 74. és papságának 45. évében, 2020. január 24-én elhunyt. Temetését február 4-én, kedden tartják Makón.

Török József Makón született 1946. augusztus 30-án. Tanulmányait a szülővárosában végezte, 1964-ben kitűnő eredménnyel érettségizett a makói József Attila Gimnáziumban. Politikai okokból évekig segédmunkásként dolgozott, majd felvételt nyert a budapesti Római Katolikus Hittudományi Akadémiára. Tanulmányait itt 1974-ben fejezte be, ekkor írta doktori értekezését a pálos rend liturgiájának eredetéről és történetéről.

1975-ben a Székesfehérvári Egyházmegye papjává szentelték. 1975 és 1978 között káplánként szolgált Csepel-Belváros római katolikus plébániáján.

Az Eötvös Loránd Tudományegyetemen Mezey László vezetésével folytatott történelmi tanulmányokat, majd a Magyar Tudományos Akadémia középkorikódex-törredék-kutató munkacsoportjának tagja lett, közreműködött a törredékkatalógus első kötetének elkészítésében. 1976-ban teológiai doktorátust szerzett Budapesten. 1978-ban elnyerte a francia állam ösztöndíját, két évet tölthetett történelem, valamint az egyháztudomány segédtudományai szakos hallgatóként a Sorbonne-on, az Institut Catholique de Paris és a Collège de France nevű intézményekben. Teológiai doktori disszertációját is franciául írta, a Pray-kódex liturgikus részeiről.

A Sorbonne-on végzett tanulmányok után 1980-tól a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karának (akkori nevén a Hittudományi Akadémiának) címzetes rendkívüli tanára, 1983-tól nyilvános rendkívüli tanára, 1986-tól pedig nyilvános

rendes tanára volt. Egyetemi feladatai mellett 1986–1987-ben a budapesti Központi Papnevelő Intézet rektorhelyettese volt.

Török József 1993-tól látta el az Ecclesia Szövetkezet elnöki tisztét. 2000-től a Magyar Máltai Lovagok Szövetségének magisztrális káplánja, 2010-től tiszteletbeli konventuális káplánja volt. Többször kísérte a Magyar Máltai Lovagrend éves zarándoklatát Lourdes-ba. 2003-ban meghatározó dolgozatot írt a rend magyarországi történetéről.

2017-ben nyugállományba vonult. Kisebítő lelkészként működött Máriaremetén, illetve Budapesten, a Krisztinavárosban.

Munkásságát 1991-ben címzetes préposti méltósággal, 1998-ban pápai prelátusi címmel ismerték el.

Jelentősek magyar és francia nyelven írt tanulmányai, valamint könyvfordításai francia és latin nyelvről. Legfontosabb publikációi: A magyar pálosrend liturgiájának forrásai, kialakulása és főbb sajátosságai, 1225–1600 (1977); Szerzetes- és lovagrendek Magyarországon (1990); A magyar föld szentjei (1991); Péter vándorúton (1991); A XX. század pápai (1991); Katolikus templomok Magyarországon (1991, társszerzőként); A magyar egyház ezer éve (1992); Egyetemes egyháztörténelem I–II., (1999); A katolikus egyház és a liturgia Magyarországon (2000).

2000-ben Stephanus-díjjal tüntették ki. 2001-ben megkapta a Magyar Köztársasági Érdemrend tisztikeresztjét, majd 2011-ben a Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztjét.

Temetési szertartása február 4-én, kedden, 11 órakor kezdődik a makói belvárosi Szent István király-templomban (Szent István tér 22.) bemutatott szentmisével. Török Józsefet a makói római katolikus temetőben (Kálvária u. 38/C) helyezik örök nyugalomra. Székesfehérváron február 3-án, hétfőn a Szent Imre-templomban (Városház tér) a 18 órakor kezdődő szentmisét ajánlják fel lelki üdvéért. Máriaremetén február 8-án fél 11-kor mutatnak be gyászmisét lelki üdvéért.

Forrás: Székesfehérvári Egyházmegye
Fotó: Lambert Attila

Megújult a premontrei iskola Zsámbékon

Megújult és új ebédlőt, valamint tornatermet is magában foglaló épületszárnnyal bővült a Zsámbéki Premontrei Keresztelő Szent János Iskolaközpont. A kormány 2,8 milliárd forintos támogatásából megvalósult beruházást Soltész Miklós egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős államtitkár adta át, január 22-én.

Az államtitkár az átadáson úgy fogalmazott: a megújított iskolaközpont jó példája annak, hogyan lehet ötvözni az ósit a modernnel. Hangsúlyozta, a kormány azért is támogatja az egyházi iskolákat, mert egyvalamiben biztosan többet tudnak adni a hagyományos oktatási intézményeknél, ez pedig a belső emberi tartalom. Ezekben az intézményekben fontos, hogy tiszta legyen a lélek – mondta Soltész Miklós, és hozzátette: ha a diákok komolyan veszik mindazt, amit ezekben az iskolákban a tanáraiktól kapnak, akkor később sokkal jobban meg tudják állni a helyüket az életben, a munkában, a házasságban, a családban és a gyermeknevelésben, mint más társaik.

Az államtitkár azt is elmondta, hogy a magyar oktatásban ma a diákok 14 százaléka tanul egyházi fenntartású intézményekben, ami hozzávetőlegesen 220 ezer gyermeket jelent. Ez szép aránynak tűnik, de még mindig alacsony ahhoz képest, hogy mekkora az igény

az egyházi iskolákra – mondta, hozzáfűzve, hogy az egyházi fenntartású oktatási-nevelési intézmények mintegy fele katolikus.

Az ünnepi eseményen részt vett Balogh Péter Piusz gödöllői premontrei apát, aki megál-dotta a létesítményt és az iskolai közösséget. Az átadáson jelen volt Kungl György intézményvezető, Fazakas Zoltán Márton csornai premontrei apát, Fejes Rudolf Anzelm nagyvárad premontrei apát és Horváth László, a település polgármestere.

A Zsámbéki Premontrei Keresztelő Szent János Iskolaközpont, amelynek egy középkori eredetű kastély ad otthont, ma is állami tulajdonban van, és a premontrei rend vagyongazdálkodásában működik.

Forrás: MTI
Fotó: MTI/Koszticsák Szilárd

Hívó, gyógyító

Császár Tamás főorvos kapta idén a Boldog Batthyány László-díjat

Császár Tamás, a Zala Megyei Szent Ráfael Kórház osztályvezető főorvosa vehette át idén „A test és a lélek orvosa” Boldog Batthyány László-díjat. Az elismerést január 22-én a körmendi kastély színháztermében adták át. Az esemény hálaadó szentmisével zárult a Szent Erzsébet-templomban.

Az ünnepségen köszöntőt mondott Bebes István, Körmend, valamint Kovács Andorné, Dunakiliti polgármestere. Bebes István elmondta, Körmend város önkormányzata 2020–2021-ben Batthyány-Strattmann László-émlékévet hirdet abból az alkalomból, hogy idén ünnepeljük a szent életű szemorvos születésének 150. évfordulóját, jövőre pedig halálának 90. évfordulója lesz.

A köszöntők után az orvosi hivatás és a hit kapcsolatáról, valamint Batthyány László példájáról beszélt Nagy Katalin belgyógyász-kardiológus, a tavalyi díjazott.

Császár Tamás méltatását Császár István általános helynök olvasta fel. Elhangzott: Császár Tamás gyermekkorától az orvosi pályára készült. 1976-ban avatták orvosná, azóta a Zala megyei kórházban dolgozik. Jelenleg a geriátria, a krónikus belgyógyászat és a rehabilitációs osztály vezetője az intézményben. Munkásságában kiemelt helyet foglal el az időskori betegségek megelőzésével és orvoslásával foglalkozó szakterület. Hitéről tanúságot tesz a mindennapok során, és tagja a zalaegerszegi Szent Mária Magdolna Plébánia képviselő-testületének. Hivatásának alapja a testet-lelket gyógyító Jézusba vetett hite és az ember tisztelete.

A díjat és az oklevelet Székely János szombathelyi megyéspüspök adta át. A program a Szent Erzsébet-templomban szentmisével folytatódott, melynek főcelebránsa és szónoka Székely János volt. Szentbeszédében hangsúlyozta, sok ember vallásgyakorlónak mondja

magát, de a tettei nem tükrözik a hitét. Sok a jómódú, művelt ember, de nem jut eszükbe, hogy segítsenek a beteg, szenvedő emberen. Példaként állíthatjuk eléjük Boldog Batthyány-Strattmann Lászlót, akinek élete gyönyörű egységben volt: egyszerre volt szerető férj, édesapa, zseniális orvos, a szegények segítője és mélyen hívő, imádságos ember.

A főpásztor hálát adott Batthyány Lászlóért és minden olyan orvosért, ápolóért, egészségügyi dolgozóért, akinek szívében egységben

van az Isten és a család iránti szeretet, a szakmai elhivatottság, valamint a szegények iránti jóakarát.

*

A Batthyány család hosszú évszázadokra visszamenőleg meghatározó szerepet játszott Körmend történetében. A család kiemelkedő alakja a boldoggá avatott Batthyány-Strattmann László, aki körmendi kastélyában kórházat rendezett be. A városban máig él a tisztelete, amit jól mutat, hogy a Szent Erzsébet-templomban állandó kiállítás látható munkásságáról és életéről, Körmend pedig patrónusának választotta.

Forrás: Szombathelyi Egyházmegye
Fotó: Soproni Mónika

GYŐRI EGYHÁZMEGYE

Lakásszépítés a karitással

A Győri Egyházmegyei Karitásztavaly első alkalommal csatlakozott a Katolikus Karitászt öngondoskodást elősegítő Szép otthonok programjához. Ennek keretében mélyszegénységben élő családokat segítenek, és arra ösztönzik őket, hogy önerőből is javítsanak nehéz lakhatási körülményeiken.

A programban udvari rendrakás, lomtalánítás, alapos takarítás és renoválás, valamint festés, állapotrendezés, esetleg ablakcsere, valamint bútor- és használati tárgy-adományozás szerepel.

A rászoruló családok tagjai a szervezet munkatársával együtt, folyamatos konzultáció és motiválás mellett végzik el az átfogó munkát, így beletanulnak a ház körüli teendők önálló végzésébe, és egy,

a korábbiaknál magasabb életminőséget alakítanak ki.

Tavaly összesen tíz család segítségét vállalta a Győri Egyházmegyei Karitászt, ebből két eset különösen érdemes a bemutatásra.

Az egyik család a győri megyeszékhely vonzáskörzetében, egy tanyán él. A kereső családtagok közmunkásként dolgoznak, alacsony a jövedelmük. A kertrendezés után a karitászt festéssel, illetve a hálósobai ablak, valamint a vécekagyló kicserélésével segítette őket. A család tagjai azóta is hálásak a szervezet támogatásáért, és bevételeik egy részét otthonuk szépítésére fordítják, hozzájárulva ezzel az életkörülményeik javításához. A lakást, az udvart és a kertet szépen rendben tartják, gondozzák a háziállatokat, az adományként kapott kerti eszközöket pedig rendszeresen használják.

A másik család, amely egy kistelepülésen él, már régóta szerette volna rendbe tenni a házát. A kertet a területen elhelyezett hulladék miatt nem lehetett művelni, ezért a karitászt nyáron konténert rendelt, és elszállították a hulladékot. A család a harmadik gyermek érkezése előtt különösen örült a tisztasági festésnek és az adományként kapott tisztítószereknek. A konyha felújításához csempét, csemperagasztót és fugázóanyagot is kaptak a szervezettől. A család tagjai folyamatosan tesznek a lakókörnyezetük szépítéséért. A felújítás során elvégeztek minden kétkézi munkát, amit tudtak, és anyagi lehetőségeikhez mérten jelentős önerőt is vállaltak: vakolóanyagot vásároltak a konyhájuk elkészítéséhez. A régi, rossz állapotú konyhabútort a karitászt támogatásával cserélték újra.

Az eddigi tapasztalatokkal gazdagodva a Győri Egyházmegyei Karitászt idén ismét tíz családnak nyújt segítséget a Szép otthonok program keretében.

Forrás és fotó: Győri Egyházmegyei Karitászt

Alázattal és imával építjük a hidakat

Keresztény-zsidó imaóra Budapesten

Az ökumenikus imahét utolsó, nyolcadik napján, január 26-án keresztény-zsidó imaórát tartottak Budapesten, az Avilai Nagy Szent Teréz-templomban. A szertartást Erdő Péter bíboros, prímás és Darvas István főrabbi, a Bét Jehuda-zsinagóga (Országos Rabbiképző – Zsidó Egyetem) rabbija vezette. A keresztény felekezetek képviselői imával szolgáltak.

Az ökumenikus imahetet lezáró keresztény-zsidó imaórát 2012 óta szervezi a Keresztény-Zsidó Társaság és az Avilai Nagy Szent Teréz Plébánia. Az immár kilencedik alkalommal megrendezett szertartás elején Horváth Zoltán plébános köszöntötte az egyházak vezetőit és a híveket.

Erdő Péter bíboros a következő gondolatokkal kezdte beszédét: Szokás manapság azt mondani, hogy a názáreti Jézus tanításáról

Idén különleges történelmi évfordulóra is emlékezünk. 75 éve szabadult fel a budapesti gettó. Ekkor szűntek meg a megsemmisítőborok. Ekkor mutatkozott meg, hogy az emberileg felfoghatatlan borzalmakon túl felfoghatatlan és titokzatos az Örökkévaló hűsége is. Isten hűségét aligha képes megérteni az emberi ész. De a hit és az örök élet reménye áttöri az emberi kisszerűség falát, és felvillantja előttünk azt a fényt, ami mindenben, a saját földi életünkön és a történelmen is túl a Mindenható végtelen szeretetének győzelmét ígéri.

Ebben a szeretetben bízva építjük tovább alázattal és imával a hidakat, amelyek az idősebb és a fiatalabb testvért összekötik, és amelyekre az emberiségnek oly nagy szüksége van. Ebben segítsen minket a Mindenható Isten – mondta a bíboros.

Mestereink szerint a *Szeresd felebarátodat, mint magadat!* tórai előírását magunkévá kell

nem készült hangfelvétel, és az evangéliumok évtizedekkel az események után íródtak. Ez így igaz. Ám igaz az is, hogy a tanítványok közössége bizonyos mondásokat és lenyűgöző erejű tanításokat igyekezett pontosan megőrizni a következő nemzedékek számára. Így volt ez természetes, hiszen Jézus idején a híres rabbik válaszait és véleményét is megbecsülték a nép körében. Sok minden fenn is maradt belőlük a Talmud hatalmas gyűjteményében.

A Miatyánk felépítéséről, a hét kérésről, amely benne rejlik, azt mondják a mai biblia-tudósok, hogy hasonlít a hatnapos teremtéstörténet szerkezetéhez. Azt állítják, hogy itt is középen van a hangsúly, különös jelentősége van a negyedik kérésnek, amely így hangzik: „mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”. Csakhogy ez a mindennapi kenyér különleges szóval van kifejezve. A túléléshez szükséges kenyérnek, de akár lényegfeletti kenyérnek is fordítható. Óvatosan is bántak a régi keresztények ezzel a szóval. Érezték hétköznapi jelentőségét, amely a fizikai életünkre vonatkozik. S érezték benne azt a többletet is, ami az utolsó vacsora kenyérét idézte fel, Jézus páskáját, amely az Egyház életének legfőbb misztériuma.

Idén, amikor az eucharisztikus kongresszusra készülünk, álljunk meg egy pillanatra az *Eucharisztia* szónál. Ez a kifejezés, mindenki tudja, hálaadást jelent. A görögül beszélő zsidóság az *Eulogia* vagy az *Eucharistia* névvel illette azt az áldást, amit a kehelyre vagy a kenyérre mondtak, akár a húsvéti vacsorán (Mt 26,26–27). A katolikus liturgiában ezt a fordulatot használjuk: „Hálát adva áldást mondtok.” Tehát a bráchet vagy népiesen bróchesz ott rejlik az *Eucharisztia* kifejezés és eredete mögött. Jézus Krisztus személyén keresztül mi is kapcsolódunk az ősök hitéhez és az isteni kinyilatkoztatás pedagógiájához, amely a történelem századain keresztül, egy nép kiválasztásán keresztül fokozatosan hívta és hívja magához az egész emberiséget.

tennünk, mielőtt imádkozunk. Ez a parancs bejárat a Teremtőhöz – kezdte elmélkedését Darvas István főrabbi. Amikor egymás mellett állva, közösségben imádkozunk, kiegészítjük egymást, a Teremtő összegezve hallgatja meg fohászainkat és jó szívvel fogadja a közösségért elmondott imáinkat. Közös az utunk, szemünkkel és szavainkkal Istent keressük.

Ami a Tóra szerint fontos: „Vigyázz, őrizd nagyon a te lelkedet, hogy el ne felejtse a dolgokat, melyeket szemeid láttak, és hogy el ne távozzanak szívedből életed mindennapjain át, hanem ismertesd meg azokat fiaiddal és fiaid fiaival.” Jákob Kranz rabbi ezzel kapcsolatban mondta: „A vétező ember cselekedetével két dolgot ér el, egyrészt kárt okoz az Isten teremtette világnak, másrészt a saját lelkét rongálja. Ez utóbbi súlyosabb következményekkel jár.” A Tóra figyelmeztet: „Vigyázz magadra, testi épségedre, egészségedre, de ennél is fontosabb, hogy tegyél meg mindent lelkedért, mert nehezebb rendbe hozni a sebzett lelket a sérült testnél.” A főrabbi végül arra kérte az egek Urát, vigyázzon a lelkünkre, hogy kiérdemeljük az Isten áldását.

Az ígéhirdetések után a különböző keresztény felekezetek képviselői hálát adtak az Úrnak, és bölcsességért, hitért, az egységért foháskodtak. Imádságot mondott Lackner Pál evangélikus püspök; Fischl Vilmos, a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának főtitkára; Kászoni-Kövesdi József, a Magyar Unitárius Egyház püspöki helynöke; Khaled A. László, a Magyarországi Metodista Egyház elnöke; Papp János, a Magyarországi Baptista Egyház elnöke; Ócsai Tamás, a Hetednapos Adventista Egyház elnöke; Pataky Albert, a Magyarországi Pünkösdi Egyház elnöke.

Az elmélkedések után Fekete László, a budapesti Dohány utcai zsinagóga főkántora énekelt zsoltárt, Dobszay Péter orgonaművész kíséretével. Az elmélkedések között az Imperfectum együttes végzett zenei szolgálatot.

Thullner Zsuzsanna
Fotó: Merényi Zita

Európai püspökök kezdeményezése Gyertyagyújtás Auschwitzra emlékezve

Az auschwitz-birkenai koncentrációs tábor felszabadításának 75. évfordulója alkalmából január 25-én közös nyilatkozatot tett közzé az Európai Püspöki Konferenciák Tanácsa (CCEE) és az Európai Unió Püspöki Konferenciáinak Bizottsága (Comece). A két testület a dokumentumban azt kérte, hogy január 27-én, hétfőn délután 3 órakor, az auschwitzi tábor felszabadításának órájában gyújtsunk gyertyát, imádkozzunk és emlékezzünk a lágerben meggyilkolt emberekre.

„75 év telt el az auschwitz-birkenai náci koncentrációs tábor felszabadítása óta, és ez a hely azóta is félelmet kelt” – kezdődik a nyilatkozat. 1940-ben a világ legnagyobb koncentrációs táboraként nyitották meg az elfoglalt lengyel területen. Kezdetben a lengyelek kivégzésére szolgált az auschwitzi láger, majd a közeli Birkenauban 1942–1945-ben kibővítették, és az úgynevezett endlösungnek, a végső megoldás programjának keretében a zsidó nép tömeges kiirtásának helye lett. Az auschwitz-birkenai koncentrációs táborban több mint egymillió zsidót, 75 ezer lengyelt, 21 ezer cigányt és 15 ezer oroszot öltek meg, sok ezer más nemzetségségű ember mellett. A zsidó áldozatok hatalmas száma miatt ez a zsidók legnagyobb haláltáborra és a világban a legnagyobb tömeges népirtás helye.

Auschwitz valamennyi német koncentrációs tábornak és minden népirtás helyének a jelképe lett – írják az európai püspökök. A gyűlölet csúcspontja ez az ember számára, aki megfizette a halál adóját a XX. században. Az emberek egyenlőtlenségét valló tézis itt érte el a legfelsőbb határát. A náci kisajátították maguknak a hatalmat, hogy döntsének arról, ki ember, és ki nem az. Az eutanázia itt az eugenetikával találkozott. Auschwitz-Birkenau a nemzetiszocializmus ideológiájára alapozott rendszer eredménye, amely az Isten képmására teremtett ember méltóságának lábbal tiprását jelentette. A másik totalitarizmus, a kommunizmus is ugyanígy járt el, és milliókat tett áldozattá.

Auschwitz-Birkenau egykori koncentrációs táborát ma évente százazrek látogatják. A látogatók között ott volt a legutóbbi három pápa is. Szent II. János Pál az első lengyelországi útja során kereste fel a tábor, 1979 júniusában. Meglátogatta Szent Maximilian Kolbe celláját, valamint a 11. barakkot, ahol agyonlőtték a foglyokat. Ezután Birkenauban mutatott be szentmisét. Homíliájában egy héber nyelvű feliratra utalt, amely egy olyan népre emlékezik, amelynek fiait és lányait halálra szánták. Ez a nép Ábrahámától ered, aki a mi hitünknek is atyja, ahogyan ezt a tarsuszi születésű Pál apostol mondja. Éppen ez a nép kapta Istentől a parancsot: Ne öl! Nem lehet, hogy egy nemzet a hatalmát egy másik kárára gyarapítsa, a másik leigázása, bántalmazása, kizsákmányolása és halála által – mondta homíliájában a szent lengyel pápa.

XVI. Benedek 2006-ban egyedül haladt át a láger kapuján, és a nemzetek mártírjainak állított emlékmű előtt mondott beszédet. Ahogyan II. János Pált, úgy őt is a sok emléktábla egyike fogta meg.

„A Harmadik Birodalom zsarnokai el akarták tiporni a teljes zsidó népet, kitörölve emléket a föld népeinek sorából. Ennek a népnek a megsemmisítésével valójában magát Istent akarták megölni, aki szövetséget kötött Ábrahámval, és aki a Sínai-hegyen örök érvényű parancsokat adott az emberiségnek. Izrael elpusztításával, a soával végső soron ki akarták tépni a keresztény hit gyökereit. Az emléktábla mögött megszámlálhatatlanul sok ember sorsa tárul fel, ami megrendíti a szívünket. Nem akarunk magunkban gyűlöletet táplálni. Mutakozzék meg inkább az, hogy milyen szörnyűséges a gyűlölet műve” – mondta XVI. Benedek.

Az európai püspökök nyilatkozata említést tesz Ferenc pápa Auschwitz-Birkenauban tett látogatásáról is, amelyre 2016 júliusában került sor. Ő nem mondott beszédet, de csendes jelenléte nagyon is ékesszóló volt. Ezt írta a láger emlékkönyvébe:

„Uram, légy irgalmas a te népedhez! Uram, bocsánatot kérjük a megannyi kegyetlenkedésért!”

Néhány napja Ferenc pápa így nyilatkozott az egyik beszédében: „A kimondhatatlan kegyetlenség évfordulója megállásra szólít fel, hogy csendben emlékezzünk; hogy ne legyünk közömbösek.” Ferenc pápa szavainak lelkülete arra kötelezi az európai püspököket, hogy minden eszközzel szálljanak szembe az ember méltóságát fenyegető veszélyekkel, amilyen a rasszizmus, az idegengyűlölet és az antiszemitizmus. Ezért a főpásztorok felhívással fordulnak a modern világhoz a kiengesztelődés és a béke érdekében. Az igazságot nem szabad elleplezni vagy manipulálni – szögezik le nyilatkozatukban.

A dokumentum utal a világháború után a lengyel és a német nép között létrejött kien-gesztelődésre is. Ennek jele volt 1965-ben a lengyel püspököknek a német püspökökhöz írt levele, amely megbocsátás és bocsánatkérés egyszerre.

A nyilatkozat végül arra szólított fel, hogy január 27-én délután, az auschwitzi tábor felszabadításának órájában minél többen gyújtsanak gyertyát, imádkozzanak, és emlékezzenek a lágerben meggyilkolt emberekre. Bár csak Jézus Krisztus szeretete felülkerekedne bennünk! – zárult a nyilatkozat.

A dokumentum aláírói: Jean-Claude Hollerich bíboros, a Comece elnöke; Angelo Bagnasco bíboros, a CCEE elnöke, valamint Vincent Nichols bíboros és Stanisław Gądecki érsek, ugyanezen testület alelnökei.

Forrás: Vatikáni Rádió
Fotó: Vatican News

(Folytatás az 1. oldalról.)

Berndt Mihály önkéntes a Fokoláréval való megismerkedésének történetét mondja el több évtized távlatából. Kiránduláson vett részt a mozgalom tagjaival, akikből általa addig soha nem érzékelt szeretetet áradt. Ez az élmény életre szólónak bizonyult számára: megtudta, hogy az evangéliumot életre lehet váltani.

Rippert Ágnes és Veres András Chiara Lubich ideáljáról, az egyesült világról beszél: arról, hogy az ő életükben ennek milyen jelei voltak-vannak. Ágnes Loppianóban, a Fokoláre mintavárosában töltött idejére tekint vissza nagy lelkesedéssel, ahol az egymásért végzett munka, az együttélés és a szeretet magától értetődő kölcsönössége családdá varázsolta a sokfelől érkezett, különböző nyelvű, származású fiatalokat.

Dlabig Ágnes fokolarina hálát ad a lehetőségért, hogy húsz éve napról napra megpróbálhatja életre váltani Jézus szavait, és őt örök jegyeseként szeretni. A kereszten öleljük át őt, de a Feltámadott ad értelmet az életünknek, mondja. Chiara Lubich lelkesége világSZerte elterjedt, és világossá tette, hogy a különböző kultúrák, egyházak és vallások ajándékai lehetnek egymás számára.

Ezután Kőrösi-Szabó Eszter elénekel egy gyönyörű református egyházi éneket, és újabb felolvasás közvetíti az alapító lelkeségét, ezúttal Isten akaratáról és a szenteknek arról a felismeréséről, hogy nincs két akarat, csak az Istené. Az enyémét az övéhez kell igazítanom.

A Fejérdy házaspár, Mariann és András Rómában ismerkedett meg a mozgalommal. Új életformát, a keresztény élet új szemléletét fedezték föl általa. „Örülten szerettük egymást, ez nagyon megérintett” – meséli Mariann. Aztán arról számolnak be, hogyan keresik együtt, házaspárként és szülőkként az Isten akaratát az életükben.

Nagy-Egri Krisztina és Nagy Máté hét és fél éve házasok. Krisztina már gyermekkorától fokolárés volt, és nagy vágy élt benne, hogy Mátét is bevonja ebbe a világba. Azóta rengeteg szép élménnyel gazdagodtak, szervezők és családcsoportok vezetői, jegyesek segítők lettek, sőt gyerekeknek is tartottak már előadást a házasságról, a szexualitásról.

Rippert Sándornénak, Rippert Ágnes anyukájának rövid beszámolója nagyon közvetlen és kedves: egy reggeli misére való eljutásának történetét mondja el, és az aznapra kért kegyelem hatásait veszi számba. Ilyen volt az is – meséli –, hogy a férje, aki aznap vadászni ment, vad-disznót lőtt, ami nagyon ritkán for-

Tüzes lelkek közössége

Száz éve született Chiara Lubich, a Fokoláre alapítója

dul elő. A hallgatóság élénk derűtességgel fogadja a szavait. És ez a hangulat jellemző mindvégig. Valóban családias a hangulat.

A szünet után Wolf Péter Ave Mariája hangzik el, Zemlényi Eszter előadásában, majd Berndt Szilvia óvónő beszél a szeretet-dobókockáról, amely tapasztalatai szerint nemcsak a gyerekekre, hanem a szüleikre is jó hatással van. Ma már vállalkozók számára készített és ököváltozata is létezik a kockának, teszi hozzá.

Aztán egy hat, a mozgalomhoz tartozó fiatalember által bérelt lakás életét ismerjük meg, amelynek lakói a kölcsönös szeretet szövetsége jegyében vagyonszövetségben élnek. A társasházban lakik egy idős hölgy, akit felkaroltak. November óta mindennap elkísérte közülük valaki vásárolni, és közben beszélgetett vele. Tiszteletbeli nagymamájukká fogadták.

A Kovács házaspár, Erzsébet és Október egy csodálatra méltó szomszédi közösség kialakulását és mindennapjait mutatja be, amely egymás közelében építkező családokból jött létre. Chiara Lubich lelkülete hatja át őket: napi szinten segítik egymást gyerekvívázással, sütivel, szerelő-várással, viráglocsolással. Teljesen megbíznak egymásban, adventkor áhitatra gyűltek össze az egyiküknél, és már két utcabált is szerveztek.

Újabb videót látunk az alapítónak a II. világháború alatti és utáni megpróbáltatásáról és felismeréséről: hogy minden összeomolhat, de Isten

mindig biztos alap marad. Focolare olaszul azt jelenti: tűzhely, kandalló. A Fokoláre mozgalom az isteni szeretet melegét akarja sugározni nemzetre és vallásra való tekintet nélkül mindenki számára. Ma már a világ 182 országában van jelen. Jézus a szeretet tüzeit hozta a földre, és tüzes lelkekre van szüksége, írja Chiara Lubich.

A Prokopp házaspár, Petra és András az új, közösségi sportkultúra ki-

és városi szinten, többek között jótékonyági focitornák rendezésében.

A budaörsi Héjj házaspártól, Juddtól és Tibortól megtudjuk, hogy alapították meg a Napraforgó Non-profit Kft.-t, amely nehéz helyzetű embereket: fogyatékossgal élőket, fedél nélkül maradtakat, börtönből szabadultakat segít munkához és lakhatáshoz. A Malustyik házaspár, Ibolya és Béla Jánoshalmáról az evan-

alakítását célul tűző Közös Sport Egyesület létrehozásáról számol be, amely 2019-ben már a tizedik születésnapját ünnepelte. Hankóné Hrágyel Zsuzsanna és Péterfi Eszter hét feleség tapasztalatairól mesél: arról, hogy fokolárés buzgóságuk hogyan nyílt meg a helyi általános iskolában

gélium életre váltói városukban. Sok-sok segítőkkel együtt az adás és az elfogadás kultúráját próbálják minél elterjedtebbé tenni utcai szociális szolgálattal, jótékonyági események szervezésével.

A zárórészt Chiara Lubichnak az a gondolata vezeti be, hogy az el-

hunytak nem vesznek el, csak átálakul az életük. Olyanok, mintha éppen csak elmentek volna valamiért otthonról. A szeretet megmarad. A közösség három elhunyt tagjának emlékét idézik fel. Várföldi Marika önkéntesét, aki fiatal korától betegeskedett, de ez sem a teljes életben, sem a jótékonykodásban nem tudta megakadályozni. Rokkantnyugdíjasként, egy alapítvánnyal óriási munkát végzett Kárpátalja rászoruló számára. Ivánszky Gábor fokolarino számára minden felebarát ajtó volt a mennyországra, Szekeres Mihály fokolarino pap sokakat vonzott a közösségbe, és mindmáig eleven az emléke.

*

Marton Zsolt már a mise bevezetőjében is arról beszél, milyen sokat köszönhet a Fokoláre mozgalomnak, amelyet 36 éve ismert meg. Méltatja a programot, amely azt mutatta be, hogyan hat a mozgalom karizmája az egész társadalomban. Pál megtérését ünnepeljük, és az ökumenikus imanyolcadot zárjuk: mindkettő nagyon illik ehhez az alkalomhoz.

Pál – folytatja a prédikációban – akár fokolarino is lehetett volna, képzett és vallását komolyan vevő ember volt. Megtérését, pálfordulását az okozta, hogy Jézus személyesen megszólította. A megtérés azonban nem pontszerű esemény, hanem folyamat, és együtt jár személyiségünk formálódásával, amiben a közösségnek is komoly szerepe van.

A Krisztus-hívók egységének imahete több az udvariasságnál: a testvériességet, az egység keresését, építését is magában foglalja, ami Chiara Lubich központi gondolata volt. Isten eucharisztikus közössége akar tenni bennünket, hogy Krisztus testét alkossuk.

Kiss Péter
Fotó: Zuggó Zsolt

Idén folytatódik a Pécsi Egyházmegye szabadegyetemi előadás-sorozata, amelynek témája továbbra is az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus. A január 22-éi előadás központjában az Úr Jézussal való találkozás állt, amely a szentségimádásban is megvalósul. A meghívott előadó ezúttal Varga László kaposvári megyéspüspök volt.

Udvardy György veszprémi érsek, pécsi apostoli kormányzó a köszöntőjében az emberi és az isteni jelenlétről beszélt: „Életünket jelenlétben tapasztaljuk meg, jelen vagyok valahol.” Ennek a jelenlétnek sokszor látjuk a korlátait: szeretnénk máshol lenni, mint ahol vagyunk, szeretnénk teljesebben jelen lenni, mint ahogy képesek vagyunk rá. Az Eucharisztia nagy ajándéka számunkra, hogy hisszük és tapasztaljuk: Isten jelen van az

életünkben. Nem töredékesen, nem időnként, nem csak akkor, amikor számunkra fontos. A szentségimádás arra is készítet bennünket, hogy adjunk időt magunknak, és lehetőséget arra, hogy jelen legyünk a saját életünkben. Ez csak úgy történhet meg, ha Isten valóságának fényében időzünk el önmagunk jelenlété-nél. „Akkor saját magunk vagyunk, akkor megszűnik az idő, akkor a tér egy része más dimenziót kap és a kapcsolatok is más értelmet nyernek” – fogalmazott Udvardy György érsek.

Varga László kaposvári megyéspüspök személyes tanúságtétellel kezdte az előadást: „A szentségimádás – a csendes szentségimádás – számomra a jobbik rész fölfedezése. Jézus az evangélium sze-

rint meglátogatja Mártát és Máriát. Márta sűrű-forog, és mindent megtesz, hogy kiszolgálja a vendéget, Mária pedig semmit sem tesz, csak ül Jézus lábainál. Jézus megdicséri őt, mondván, Mária a jobbik részt választotta.”

Kereszténységünk, kultúránk elveszítette a jobbik részt, a szemlélődést. Mindent az aktivitás oldaláról közelítünk meg, a saját cselekedeteink, projektjeink, módszereink oldaláról. Az a lényeg számunkra, hogy mit és hogyan tudunk megtenni. Akik azonban fölfedezték a

jobbik részt, inkább azt ünneplik, hogy mennyi mindent tesz Isten, miközben mi segédkezünk hozzá, amikor szükség van rá – hangsúlyozta a kaposvári főpásztor.

„A lelkiélet mesterei a századok során arról beszélnek, hogy a cselekedetnek és az imának ki kell egészítenie egymást. Szükség van szolgáló szeretetre és szemlélődésre

is, amikor »édes kettesben« vagyunk Jézussal. Természetesen szükség van a tanúságtételre is.

Ha a csendből fakad a szó, annak ereje van. Ha a csöndes jelenlétből fakad a cselekvés, akkor nem égünk ki, akkor nem csavarodunk a saját dicsőségünk és a saját teljesítményünk köré, hanem az áll majd életünk középpontjában, akitől mindezt kaptuk. A csöndes szemlélődés Krisztus-központúvá tudja tenni az életünket” – hangsúlyozta előadásában Varga László kaposvári megyéspüspök.

A Pécsi Egyházmegye szabadegyetemi előadás-sorozata Kocsis Fülöp hajdúdorogi érsek-metropolita előadásával folytatódik február 19-én, szerdán, 18 órakor a pécsi Magtár Látogatóközpontban.

Forrás:
Pécsi Egyházmegye
Fotó:
Harasztovics Arnold

A jobbik rész fölfedezése

Varga László kaposvári püspök a pécsi szabadegyetemen

(Folytatás az 1. oldalról.)

Sokan úgy gondolnak a szerzetesi hivatásra, hogy az jelenti leginkább az Istennek szentelt élet melletti elköteleződést. Milyen a szerzetesség viszonya a papsághoz, a házassághoz és más életállapotokhoz? Melyek a legfontosabb, csak rá jellemző jegyek, és hogyan jelenik meg ez a szerzetesi érzületben?

– A szerzetességet évszázadokon át tökéletesebb életformának tekintették az erős odaadottság, a fogadalmak miatt. Azóta sok minden változott, de a tisztaság, az engedelmesség és a szegénység hármas fogadalmának radikalitása ma is érvényes. A veszélyt abban látom, ha ezt kikezdi a mindennapok, például mert a szerzetest a szolgálatai túlzottan belekötik a világba, mert eltunyul vagy mert bármi más okból gyengül az élete Istennek szenteltsége.

Jézus tanítványai házasesemberek voltak, akik a feltámadás után visszatértek a családjukhoz. De az is igaz, hogy amikor működése kezdetén tanítványiul hívta őket, mindent maguk mögött hagytak, és követték. Miből következik ennek a mozzanatnak a radikalitása?

– Sokféle módon meghívást kaphat az ember a mélyebb istenkapcsolatra. A lényeg az, hogy a gyökere rendben legyen, aminek az a feltétele, hogy ne lemondás, hanem igent mondas legyen, abból fakadjon az elköteleződés. Hogy azért váljon képessé sok mindenről lemondani, mert Isten annyira megragadta, hogy a többi nem fér már bele az életébe. Ha menekülési vagy hőssé válási szándék húzódik meg a szerzetesség mögött, abból később baj lesz.

Jelnek kell lennünk

Dobszay Benedek ferences tartományfőnök a megszentelt életről

Van egy furcsa, kissé ijesztő különbségtétel a szerzetesség, a megszentelt élet választása (ami alatt korábban csak a szerzetesi és a papi hivatást értették) és minden egyéb világi létezmény között. Hogyan tekint a szerzetes az Isten által szeretetből teremtet világra, melytől valamiképpen mégiscsak elfordul, amikor Isten szolgálatának szenteli magát? A világot és mindent, amit kínál, kísértésnek, netán bűnös, hívás-gos, az Istenhez találást akadályozó tényezőnek tartja?

– Vegyes a kép: egyéni karizmától is függ és szerzetesrendenként is különbözik, hogy milyen mértékű a világtól való elvonulás. Ha valaki azzal a motivációval közeledik a szerzetességhez, hogy „bűnös a világ, vonuljunk ki belőle”, az már eleve rosszul fogja fel a dolgot. A kiszakadás ahhoz kell, hogy helyet és időt teremtsünk a mélyebb istenkapcsolat számára. A világ sok javával élve ugyanis szét-szórttá válhatunk. Ahhoz, hogy összerendeződjünk, ki kell vonulni. A világban élő rendek tagjainak gyakori nehézséget okoz ez. Ha egy szerzetes többet olvassa a Magyar Közlönyt, mint a Bibliát, biztos, hogy komoly a gond.

Ma már a házasságot is gyakran emlegetik a megszentelt élet egyik formájaként. A szerzetesség és a papság „privilegiuma”, „szentebb volta”, amire sokáig alapigazsággként tekintettünk, hogyan ítélendő meg ennek alapján? Miért van az, hogy sok pap mintha

még ma is gyakran éreztetné a hívővel, hogy Isten szolgálatának leghitelesebb módja az övé, míg a többi ember kétkelő, és ózkdodik a valódi elköteleződéstől.

– A II. vatikáni zsinattól II. János Pál pápán át napjainkig tartó fejlődés következtében erre a kérdéskörre már új szemmel tekintünk. A különböző élethivatások egymás mellé kerültek: amikor ma egy egyházi dokumentum valamelyik életállapotról beszél, gyakran a többit is említi. Ma sokak problémája az, hogy szeretnének megházasodni, de nincs kivel, és azért imádkozunk, hogy mindenki a maga helyén élje meg az istenkapcsolatát, minél hitelesebben. A szerzetesség és a papság mégis jel marad. A házasság a természetünkbe van írva, míg a szerzetesség nem fakad belőle. A motiváció Isten, azaz a természetfölötti. Arról valóban érdemes volna többet beszélni, hogy mi,

papok mit követelünk meg a világban élőtől. Például hogy indokolt-e egy többgyermekes anyának a lelkifurdalása, ha nem tud elég elmélyülten imádkozni, miközben egyébként teljesíti a hivatását.

Hogyan gondolkodjanak a megszentelt életről azok, akik sem papok, sem nem szerzetesek, sem nem élnek házasságban?

– Házasok és egyedülállók, szerzetesek és papok: így együtt adjuk az egyházi közösség egészét. A különböző életállapotok hatnak egymásra, így például a szerzetesnővendékeink a családjainkból érkeznek. Amellett, hogy az életében egyszer mindenkinek föl kell tennie őszintén a kérdést: „Mi a hivatásom, mi a feladatom?”, és törekednie kell jó döntéseket hozni, fontos lenne a kérdést pasztorális szempontból átgondolni. Harminc évvel ezelőtt még

nem tudtunk mit kezdeni az elváltakkal és az elhagyottakkal, míg ma már hangsúlyosan foglalkozunk velük, és érzékelhetik a pasztorális közeledést, a jóindulatot. Hasonló a meddőség kérdése. Nagy tapintattal kell kezelni ezeket a helyzeteket, és mindig hangsúlyozni: az üdvösségre mindannyian meghívást kapunk.

Hogyan tekint a megszentelt életre és képviselőire a mai világban? Milyen értelemben jelek ők, és milyen szempontból kellene különösen is jelnek lenniük, hogy valóban betöltsék a hivatásukat?

– A kor és a környezet sok mindent meghatároz, kijelöli a feladatokat. De hogy lelki-ségben és imában jelnek kell lenniük, az egészen biztos. A társadalmi aktivitás, a szegénység elleni küzdelem, a környezetvédelem lehet felvállalt feladat, de ha a szerzetes emiatt megszűnik lelki embernek lenni, az katasztrófa. A „dolgos életnek” nem szabadna a lelkiélet rovására mennie, és érdemes inkább le-adni bizonyos feladatokat, ha az elsekélyesedés veszélyét hozzák magukkal. Sajnos külső nyomás is van a szerzetesen, hogy lássanak el több plébániát, szociális feladatot. Pedig a lelkiességük hiteles megélése, imádkozó közösség voltak kell ahhoz, hogy igazán hatni tudjanak a világban.

A világ, a társadalmak, az életmód, a munka és a család renge-

teget változtak az elmúlt századokban, a szerzetesség viszont azt sugallja magáról, hogy maradt, ami és amilyen volt. De nyilván nem maradhatott minden ízében ugyanolyan, sőt nem is tudná a hivatását betölteni, ha nem alkalmazkodna. Ön szerint mi az, aminek semmiképpen sem szabad változnia a szerzetességben, és mi az, aminek viszont kötelező lenne?

– Az alapok nem változhatnak. Tér az imádságnak, a közösség alapfunkcióinak, külső jelek, például a szerzetesi ruha. Kell a napirend, és egyfajta elvonultságot is szükséges őriznünk, ami egyáltalán nem könnyű, a digitális világ ugyanis felbontja a kolostor határait. Ez drámai változás. Régen kétszáz év alatt változott ekkorát a világ, csak kapkodjuk a fejünket.

Mi segít a szerzetesrendeknek abban, hogy mely szolgálataikra van a legnagyobb szükség? Hogyan dönthető el, hogy egy rend valóban betölti-e a hivatását és jól ismeri-e föl, hogy aktuálisan mik a legfontosabb feladatai?

– A legfontosabb az, hogy a döntések mindig közösségek legyenek, és ne egy ember akarata tükröződjön bennük. Kicsit bosszant ez a kérdés, mert azt a gyakori igényt hallom ki belőle, hogy a rendeknek mindig elő kell állniuk valami újjal, fantasztikussal, bombasztikussal, ha igazolni akarják a fontosságukat. Előfordul, hogy szükség van az újra, de higgyünk abban, hogy ha hűségesen, kitartóan csinálunk valamit, az már önmagában is érték. Hogy valami megőrizni is érték.

Kiss Péter
Fotó: Lambert Attila

A nemzeti összetartozás jelképei az idén induló zarándokvonatok

A Misszió Tours utazási iroda és a MÁV-Start Zrt. közös sajtótájékoztatót tartott az idei vonatos zarándokutakról január 23-án a Nyugati pályaudvar Királyi várótermében.

A csíksomlyói pünkösdi búcsúba induló Boldogasszony zarándokvonat és a lengyelországi Częstochowába tartó Fekete Madonna zarándokvonat mellett idén Međugorjába is indul zarándokvonat a Misszió Tours utazási iroda és a MÁV-Start Zrt. együttműködésének keretében. A csíksomlyói és a lengyelországi zarándokút fővédnöke Veres András püspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) elnöke és Kövér László, az Országgyűlés elnöke. A međugorjei út lelkivezetője Székely János szombathelyi megyéspüspök. A szervezők a vonatos utazásokon vonatrádióval, közös programokkal és éttermi, illetve mozgóbüfé-szolgáltatással is várják a résztvevőket – mondta a sajtótájékoztató házigazdája, Banner Géza műsorvezető. A kormány támogatásával, a Rákóczi Szövetség közreműködésével és más formában sok száz fiatal is részt vesz majd ezeken a határokon átvéelő, a nemzeti összetartozást és a nemzetek közötti összefogást erősítő közösségi eseményeken. A sajtótájékoztatót Veres András püspök, az MKPK elnöke méltatta a Misszió Tours

munkáját, hogy „felvállalja az emberek vallásos eseményekre való utaztatását”. Az utazási iroda idén tizedik esztendeje végzi szolgálatát, ami „együttal nemzeti, hazafias cselekedet”. Szolgálja a népek közötti barátság erősítését és a Kárpát-medence magyarságának lelki közösségét. Az összetartozás évében ezeken a zarándokutakon imádkozhatunk a nemzetért. Az MKPK elnöke azt is elmondta, hogy örömdetes módon nemcsak a Kárpát-medencéből, hanem akár más kontinensekről érkező utasok is szoktak csatlakozni a vonatos zarándokutakhoz. Soltész Miklós, a Miniszterelnökség egyházi és nemzetiségi

kapcsolatokért felelős államtitkára hangsúlyozta, hogy a Misszió Tours tízéves munkássága erősíti a magyarságot, a kereszténységet és különösképpen a magyar-lengyel kapcsolatokat. A kormány az elmúlt évtizedben négyezer fiatalot juttatott el ezeken a vonatos utakon a zarándokhelyekre. A fiatalok között voltak egyházi középiskolások, a gyermekvédelemből érkezők – akik számára az úton tapasztaltak sok esetben életre szóló élményt, lelki, emberi segítséget jelentettek –, külföldi magyarok sokasága, valamint a diaszpórában (többnyire Észak- és Dél-Amerika) élő honfitársaink. Kormányos László, a MÁV-Start Zrt. vezérigazgató-he-

lyettese azt közölte, hogy a tavalyi évhez hasonlóan 2020-ban is jelentős érdeklődés mutatkozik a csoportos utazás iránt. A vasúttársaság a nemzetközi forgalomban első-sorban a kormány külföldi nyelvtanulási programjához kapcsolódóan, a belföldi forgalomban pedig a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus, (NEK), illetve az Erzsébet-táborok idején számít jelentős csoportos utazási igényre. Kövér László házelnök, a Boldogasszony és a Fekete Madonna zarándokvonat fővédnöke az üzenetében így fogalmazott: „Mai világunkban, amelyben a szélrózsa minden irányába utazhatunk, a legértékesebb utazás változatlanul az, amely önmagunkhoz vezet. Częstochowa és Csíksomlyó a keresztény Európa két lelki fellegrára, ahol a hit, a remény és a szeretet ereje megérinti a nyitott szívvel érkezőket. Mindaz, ami ezeken a megszentelt helyeken történik, messze túlmutat önmagán. Mindkettő jel, amelyet minden jóakarató ember érthet és megérthet: összetartozunk.” Budai László, a Misszió Tours alapítója és a vonatos zarándokutak fő szervezője elmondta, az elmúlt tíz évben húszezer zarándokot utaztat-

tak „az imádkozó vonatokon”, ahol csendesfülkék is vannak, alkalmat adva az elmélyülésre, a lelki beszélgetésre, a gyónásra. Budai László hangsúlyozta, hogy a csíksomlyói vonatos zarándoklat keretében idén újra útba ejtik Máriaradnát; a kegyhelyen Pál József Csaba temesvári püspök mutat be szentmisét. 750 évvel ezelőtt hunyt el Boldog Özséb, a pálos rend alapítója. Ehhez a jubileumhoz kapcsolódik a częstochowai zarándokút, aminek során a résztvevők Krakóba is eljuthatnak. Velük lesz a NEK vándorkeresztje. A zarándoklat fővédnöke és lelkivezetője Veres András püspök, az MKPK elnöke, aki a lengyelországi pálos kegyhelyre együtt utazik Tamás József nyugalmazott gyulafehérvári segédpüspökkel és Bátor Botond pálos szerzetessel. A sajtótájékoztatót Puskás Antal, ugyancsak pálos szerzetes elmondta, a magyar alapítású jubiláló rend idei jelmondata: „Magyarország, közöm van hozzád.” Közünk van mindenkinek, aki az országunkban él, és ahhoz a tájhoz, élővilághoz, ahol létezzünk – mondta Puskás Antal. Főcze Imre Bonaventura OFM dévai plébános a sajto-

rendezvényen arról beszélt, hogy a vonatos zarándoklat-hoz 2008 óta kapcsolódik a FerBit kerékpáros zarándoklat, amely Assisi Szent Ferenc lelkiségét közvetíti, a Csíksomlyói Szűzanya oltalma alatt. A biciklisek idén Budapest-ről, a Hősök teréről indulnak, és imakéréseket visznek magukkal a csíksomlyói kegyhelyre, éppúgy, mint a vonatlat zarándoklók. A pünkösdi búcsú előestéjén csatlakoznak a Boldogasszony vonattal érkezőkhöz, és velük együtt imádkoznak majd. Ezt az imádságot webkamerák segítségével közvetítik a távollé-vők számára. A dévai plébános hozzátette, hogy a kerékpárosok a nyár folyamán Mariazellbe is eltekernek, és a szeptemberi NEK-re Csíksomlyóról indulnak el. • A Magyar Kurír, az Új Ember és a Misszió Tours zarándoklatot szervez Gyulafehérvárra, Kovács Gergely püspök-ké szentelésére és érseki beiktatására. Tartson velünk, jelenlétünkkel és imádságunkkal fejezzük ki összetartozásunkat az erdélyi magyar katolikusokkal és új fópásztorukkal! Ünnepejünk együtt az egyik legősibb és legszebb Kárpát-medencei székesegyházban! Bővebb információ a zarándoklatról és jelentkezés: www.missziotours.hu Körössy László
Fotó: Lambert Attila

Ismét megrendezték a Teológiai Tanárok Konferenciáját a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karán, (PPKE HTK) január 23-án és 24-én. A tanácskozás középpontjában az I. vatikáni zsinat százötven évvel ezelőtti kiadott, Dei Filius kezdetű dogmatikus konstitúciója állt. A konferencián részt vett Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek, Ternyák Csaba egri érsek és Kocsis Fülöp hajdúdorogi érsek-metropolita.

A tanácskozás első napján Kránitz Mihály, a PPKE HTK dékánja házigazdaként köszöntötte a megjelenteket. Mint elmondta, több évtizedes hagyománya van annak, hogy a teológia magyar oktatói konferencián osztják meg egymással tapasztalataikat, ismereteiket.

Racs Csaba Istennek az Ószövetségben található neveiről beszélt. A JHWH név a kultuszhoz kötődik, vélhetően ezen a néven hívták segítségül Istent. Etimológiáját tekintve ez a négybetűs név dinamikus-ságot, be nem fejezettséget hordoz, eredete egy olyan „lehetetlen” ige, amely egyszerre utal a múltra, a jelenre és a jövőre. A tetragrammaton mindig sajátosan Izrael Istenére utal, arra az Istenre, aki meg-szabadította a népet.

A második legfontosabb istennév az Él, melyet a félnomád népcsoportok használhattak. Izrael nevében is fölfedezhetjük – izra-él, azaz Isten erőse. Ez a megnevezés az egész világot teremtő és fenntartó Istent jelzi.

Az Elohim név elemzése azért jelent problémát, mert ez többes számú alak, ugyanakkor az ezt követő szavak mindig

Világítson a ti világosságotok

Teológiai Tanárok Konferenciája a Pázmányon

egyes számban állnak. Valószínűleg pluralis majestaticus (fenséges többes szám) vagy pluralis intensivus lehet, ami azt fejezi ki, hogy a név hordozója a legmagasabb kvalitásokkal bír. A Jeruzsálemhez kötődő Eljon jelentése magasságbeli, ezt a nevet a zsoltárok használják a nemzetek feletti Isten megjelölésére. Az Él ólám jelentése örök Isten, ez Isten királyi uralmára vonatkozhatott. Az Adonáj olyan úrra utal, akinek az ember engedelmisséggel tartozik. Összességében Izrael minden istennevet integrált, kivéve a Baált, mely istenség ebben az időben JHWH kultuszának riválisa volt.

Bodor Attila A teremő Isten a mai szentírástudomány fényében című előadásában arra mutatott rá, hogy a XIX–XX. század fordulóján élt Julius Wellhausen négy forrás elméletét nagyon sokan bírálták, az újabb megközelítéseket mégsem alkalmazták. A kortárs bibliikusok közül Jean-Louis Ska csak két – deuteronomikus és papi – redakcióról beszél. Albert de Pury a Teremtés könyvének első fejezetét a papi forrás abszolút kezdetének tartja, ami azt bizonyítaná, hogy Kúrosz perzsa király és Isten teremő műve összhangban áll. A Teremtés könyvének eltérései abból adódnak, hogy később a babilóniai megközelítést az izraelivel egészítették ki. A szinkrón szempontú elemzés arra mutat rá, hogy a teremő középpontjában az idő áll.

A Dei Filius meghatározása szerint az „Anyaszentegyház hiszi és tanítja, hogy Isten, aki minden dolog kezdete és vége, megismerhető a teremő dol-

gokból az emberi ész természetes világosságával, biztosan, mert »ami benne láthatatlan a világ teremőstől fogva, műveiből megérthető és látható«.

Kocsis Imre ezzel összefüggésben a biblikus alapokról beszélt a Rómaiaknak írt levél 1,18–23, valamint az Apostolok cselekedetei 17,22–31 alapján. Az első szövegben Pál apostol a bűnösség egyetemes voltát szeretné bizonyítani. Isten megismerésére van lehetőség, hiszen a látható világ úgy lett elrendezve, hogy mögötte felismerhető láthatatlan alkotója. Bár ez a gondolat megjelent a korabeli pogány szövegekben is, ezt a felismerést mégsem követte helyes magatartás: Isten dicsőítése és a hálaadás. A másik szentírási hely az areopáguszi beszédnek nevezett szöveget tartalmazza. Ebben megfogalmazódik, hogy Istent nem lehet a teremő-ményekkel egy szintre helyezni, az ember ugyanakkor vágyakozik Isten után. A Rómaiakhoz írt levél szerint tehát a pogányok ismerik Istent, de nem tisztelik, míg az Apostolok cse-

lekedeteinek szerzője úgy látja, hogy bár tisztelik Istent, nem ismerik.

Mezei Balázs a kortárs vallásfilozófiák és a teológia kapcsolatáról szólva elmondta, leginkább a közép-európai fenomenológiai gondolkodás képes a téma mélyére hatolni. A nyugati vallásfilozófia korunkra világvallás-filozófiává vált. A kortárs vallásfilozófia legfontosabb feladata Mezei Balázs szerint a reveláció fogalmának megértése. A reveláció legfontosabb jellemzője a feltárulás. A vallásfilozófus azt is hangsúlyozta, hogy ennek fényében fontos volna kidolgozni az apokaliptika (apocaliptics) filozófiáját.

Gájer László A filozófiai hit Karl Jaspers gondolkodásában címmel tartott előadást. „Jaspers szövegei hitelesek” – hangsúlyozta. Ezekben arról ír, hogy rá kell bízunk magunkat a végtelen titokra. A filozófia azzal kénytelen szembeesni, hogy bár sehol nem lel szilárd talajra, mégsem merül el a mélységbe. Feladata, hogy „a határokon végbevigye az

ugrást”. A filozófiai hit a szabadság hiteles gyakorlása, ugrás annak az irányába, amit sem igazolni, sem cáfolni nem lehet. Jaspers szerint a hit valamiféle közvetlenség, ellentétben mindazzal, amit az ész közvetít. A hit nem más, mint „az Átfogó élménye”.

Vincze Krisztián szerint a fundamentálteológia feladata a II. vatikáni zsinat után a hit szavahihetőségéről való számítás lett. Általa válhat a hit a nem hívó számára is érthetővé, ezért kell szembenéznie a hit ellenében megfogalmazott kritikákkal is. Emellett tisztázni kell a vallásos hit és az ész viszonyát. Ennek a vizsgálatnak az az alapja, hogy a keresztény hit észszerű. XVI. Benedek pápa szerint „az ész a hit nélkül nem lehet ép, a hit azonban az ész nélkül nem lehet emberi”.

Béres Tamás Az evangélikus teológia filozófiához való viszonya a kezdetei után fél évszázaddal című előadásában azt emelte ki, hogy az evangélikus teológia egyrészt beépült egyes filozófiai irányzatokba, másrészt bizonyos filozófiai kérdések a teológián belüli diskurzus tárgyává váltak.

Török Csaba „az új ateizmus” formáiról beszélt. Rámutatott: a klasszikus ateizmust a tudományos és technikai forradalom révén kialakult, az emberi szabadság és a társadalmi igazságosság mentén megfogalmazott gondolatok jellemezték. Mire reflexiójában az Egyház utolérte ezt a három irányt, addigra az ateizmus arcot és stílust váltott.

Ezt az „átkötő kort” ugyan nem jellemezte kíméletlenség,

ám „az új ateizmus” ismét támadásba lendült: „Egy birodalom létezik, a rációé.” Ha Istennek nincs jól behatárolható hatása, akkor nem is létezik. Ez már nem agnoszticizmus vagy szkepticizmus, hanem harcossal ateizmus. E meggyőződés szerint a vallás társadalomromboló erő, amely ellen föl kell lépni. Richard Dawkins szerint a vallásos emberek általában csoporttá szerveződnek, így érvényesíteni tudják az érdekeiket, az ateisták azonban védtelenek. Napjainkban viszont felbukkant a színen egyfajta ateista küldetéstudat, megjelentek „az ateista misszionáriusok”, akik a vallásos embereket ki akarják rekeszteni a társadalmi kérdések megvitatásából. Ez már nem szekularizáció, hanem szekularizmus. Napjainkban újra kell gondolni a szeretet, a boldog élet, a csodák, a szabad akarat és a determinizmus, valamint a halál utáni lét kérdéseit. Érvényesíteni kell annak a felismerésnek, hogy a realitás nem szűkíthető le az érzékelhetőre, mert ez a valóság redukciójához vezet.

Laurinyecz Mihály Erkölcsei minták a hit és az ateizmus kialakulásában című előadásában arról beszélt, hogy az erkölcsei jótettek Istenre mutatnak: „Úgy világítson a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jótetteiteket és dicsőítsék Atyáto-
kat, aki a mennyekben van” (Mt 5,16). A II. vatikáni zsinat Gaudium et spes kezdetű lelkipásztori konstitúciója szerint „a hívőknek nem kis részük lehet az ateizmus létrejöttében, amennyiben a hitre nevelés elhanyagolásával vagy a tanítás meghamisításával, esetleg vallási, erkölcsei és társadalmi életük fogyatékos voltával inkább eltakarják, mint föltárják Isten és a vallás igazi arcát”.

Baranyai Béla
Fotó: Merényi Zita

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus Titkársága elindított egy sorozatot, melyben olyan emberek tanúságtételét hallhatjuk, akiknek talán kicsivel több megpróbáltatás jutott az életben, mint másoknak, ám ezáltal egyel több lépést tudtak megtenni Isten felé. Ezek a tanúságtételek vállalták, hogy az egész világ előtt meséljenek életükről és istenkapcsolatukról. Most a videósorozat első tíz tanúságtételeinek történetét olvashatjuk.

Rácsok között szabadon

– Isten sehol sincs olyan közel az emberi szívhez, mint a börtönben – véli Sándor József Csaba fogvatartott, aki az elsőfokú ítélet után tért meg. Onnantól kezdve nem számított neki más, csak az, hogy mit szeretne kezdeni az életével Isten. A börtönben találta meg a szabadságát, a körülmények számára már nem lényegesek.

– Úgy éreztem, hogy a cellám mennyországgá változik – döbrentett meg minket a kijelentésével Szita Irén szerzetes, akit a kommunizmus ideje alatt öt év börtönre ítélték. huszonöt éves volt ekkor, és bevallotta, a rabsága idején előfordult, hogy elbizonytalanodott a hitében. Ám új erőt kapott Istentől, és tartotta a lelket rabtársaiban.

„Mindig dicsőítem Istent”

– Nem én cipelem a keresztet, hanem a kereszt cipel engem – vallja Dani Gyöngyi paralimpikon, aki szerelmi bánatában vetette le magát a tetőről. Bátorságra volt szüksége

ahhoz, hogy újra szembenézzen az élettel. Egy ifjúsági találkozáson megértette, nem azt mondja neki Isten, hogy „Kelj fel és járj!”, hanem hogy „Éb-

redj fel és élj!” Ma már forrás tud lenni mások számára.

– Bármennyire jól sikerül vagy rosszul, én mindig dicsőítem Istent és Jézust – mondja Berei Pepe, fiatal műkorcsolyázó. Egy versenysportolónak különösen nehéz, ha hibázik, mert a jövője függ egy-egy versenytől. Nem sokan mond-

– állítja Löw András ultramaratonista, aki abban segít nekünk, hogy közelebb kerüljünk a rózsafüzérhez vagy a futáshoz, esetleg mindkettőhöz egyszerre. Nagy bizalma van Istenben, hiszi, hogy az élet nehézségeit fokozatosan adja, mint egy jó edző. Mindenkiné saját kereszt adatott,

Ő és én

hiába is próbáljuk a másét vinni, nem fog sikerülni. Csak a sajátunk illik hozzánk.

A hit egy idő után döntés kérdése

– Isten megelégedi a tévutakat, a küszködést, az ember önzéseit, jó mélyen lenyúl az emberért, és kiemeli abból a

helyzetből, ami bűzlik – ezt tapasztalta meg Lázár Kovács Ákos egyetemi tanár, aki felnőtt korában tért meg. Sok vallást kutatott, amikor Krisztusról olvasva megtapasztalta az Úr élő jelenlétét. Az igralmat tartja a jövőnknek, amit az Atya felénk is gyakorol. Fontosabbnak gondolja a hitet, mint

a tudást, mert a hit hegyeket mozgat, vizeket csendesít le, halottakat támaszt föl.

– Harminchárom évesen megkeresztelkedtem. Húsvétkor, ami a születésnapom után volt – idézte föl az emlékeit Wortmann Ádám üzletember, felnőtt megtérő. Véleménye szerint a hit egy idő után döntés kérdése; az ember elfogadja azt, ami van. Nem arra keres bizonyítékot, hogy miért nincs Isten, hanem arra, hogy miért van. Az embernek vissza kell adni az önbecsülését, tudnia kell, hogy értékes, mert akkor megkapja a reményt. Ha pedig a reménye megvan, a Mindenhatóba tud kapaszkodni.

– Segítettből segítővé váltam (...) Amikor az utcán kiabáló hajléktalan azt mondhatja, hogy „Ime, az Isten Báránya”, ez a legtöbb a földön – hallhattuk Bíró Csaba gazdálkodó történetét, aki egykor még bedrogozva kiabált a Bazilika előtt. Ma már boldog családapa, és lelkiigyekezetek házat vezet. Útjának alakulásában sokat segített az élő istenkapcsolat és a szentségimádás. Az imádságban nyitjuk ki Isten előtt az ajtót. Mi beszélünk, az Úr hallgat, és a csenddel válaszol.

Bizalmas kapcsolat

– Az élet és a halál között nagyon vékony a mezsgye, és leginkább csak a Jóisten tudja, hogy hol van – mondja Varga Lili orvos, aki naponta szem-

besül az emberi fájdalommal. Abba kapaszkodik, hogy Jézus is emberré lett, és ő is szenvedett. Megmutatta saját sérülékenységet. Bizalmi kapcsolatban van az Úrral, így bátran felfeltéte neki a kérdést: Miért történt?

– Az ember gyertya, és Isten a kanóc benne. Ha van benned kanóc, akkor ember vagy – így vallott különleges istenképéről Zöldy Pál szociálpedagógus. Úgy éli meg Istennel való kapcsolatát, mint ha az Úr konyhájában főzhetne, kuktaként. – Meg kell különböztetni a lényegeset a fontostól, úgy tudunk közelebb kerülni hozzá – mondja.

Tanúságtétel mindennap

Sokan el sem tudnánk képzelni, hányszor kell tanúságot tennünk Istenről egy nap leforgása alatt. Attól a perctől kezdve, hogy fölkelünk, az egész napunk tanúságtétel. Minden szavunkért, tettünkért felelősek vagyunk, ha hiszünk, hogy az emberek megszólíthatók általunk.

Vannak azonban olyan élethelyzetek, amikor az Istenről szóló vallomás nagyobb elszántságot és bátorságot igényel.

Az Ő és én sorozat első tíz része elérhető a legnépszerűbb videómegosztón, az eucharisztikus kongresszus csatornáján, és további 42 rész várható a húsvéti időszakban.

(x)

HÍREK KÉPEKBEN

• Az országsszerte egyre több városban népszerűvé vált kocsma- és fesztiválmisziós kezdeményezés, a *Szólj be a papnak!* több helyszínen is vitaestetet rendezett a hit és a tudomány viszonyáról. A szervezők a nagy érdeklődésre való tekintettel úgy döntöttek, hogy Egerben február 21–22-én másfél napos táborba várják azokat, akik egy kis kirándulással egybekötve, interaktív előadások, kiscsoportos beszélgetések útján szeretnék jobban elmélyedni a kérdéskörben. További részletek: *Szólj be a papnak! blog*

• A Benyik György biblikus tanár, plébános, a Szegedi Nemzetközi Biblikus Konferencia igazgatója által elindított és a konferencia szervezésében zajló többéves program, a Hangos Biblia felvétele a befejezéséhez közeledik. A kezdeményezés célja, hogy az újszövetségi Szentírás teljes szövege 500 különböző hangon szóljon meg magyarul, háromperces részletekben. A tervek szerint 2020. szeptember 30-ára, *Szent Jeromos* ünnepére, a Szentírás vasárnapjára minden hanganyag elkészül, és elérhető lesz az érdeklődők számára. További részletek a Szegedi Nemzetközi Biblikus Konferencia honlapján olvashatók.

• Eucharisztikus témájú szentképgyűjteményéből állított össze tárlatot Kovács Csaba Albert plébános Tatán. A budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra való felkészülés jegyében az ötvennégy tablóból álló kiállítás egész évben látogatható a tataikapucinus@gmail.com e-mail-címen történő előzetes bejelentkezéssel.

Ha katolikus vagy, 2020-ban ezekre az eseményekre figyelj

A *Cath.ch* svájci katolikus portál az új év jelentős eseményeiről és jubileumairól készített figyelemfelkeltő válogatást.

Február 29.: Genfben, a protestáns Szent Péter-székesegyházban katolikus szentmisét celebrálnak. Mióta a reformáció 1536-ban megnyerte magának a várost, ez az első alkalom, hogy katolikus istentiszteletet tartanak ezen a helyszínen. Kurt Koch bíboros, aki az elnöki posztot tölti be A Keresztény Egység Előmozdításának Pápai Tanácsában, az eseményt „az egység kiemelkedő szimbólumának” tartja.

Március 2.: Ettől a naptól lesznek elérhetők a Vatikáni Apostoli Levéltár XII. Piusz pápaságára vonatkozó dokumentumai. A történészek hosszú idő óta várták ezt az előrelépést, hiszen lehetővé válik az egykori pápa személyiségének és a II. világháborúban betöltött szerepének alaposabb megismerése.

Március 3.: Az Európai Unió Püspöki Konferenciáinak Bizottsága (Comece) létrehozásának 40. évfordulója.

Március 18–24.: Az Egyházak Világtanácsa általános gyűlést tart, ahol új főtitkárt választanak. A norvég lutheránus lelképásztor, Olav Fykse Tveit 2010 óta tölti be ezt a posztot.

Március 25.: Huszonöt éve jelent meg II. János Pál pápa *Evangelium vitae* kezdetű enciklikája.

Május 16.: XV. Benedek pápa száz évvel ezelőtt ezen a napon kanonizálta Szent Johannát, azaz Jeanne d'Arcot, az orléans-i szűzet (1412–1431).

Május 18.: Száz évvel ezelőtt született Karol Wojtyła, a későbbi II. János Pál pápa a dél-lengyelországi Wadowicében. 1978-ban ő lett a modern idők első nem olasz származású egyházfője. Diplomatisztikus fellépése eredményeként 1989-ben fontos szerepet

játszott a berlini fal leomlásában és a hidegháború megszűnésében. A fáradhatatlan utazó, az ifjúsági világtalálkozókat ösztönzője 2005-ben halt meg.

Július 18.: 150 évvel ezelőtt nyilvánították ki az I. vatikáni zsinaton (1869–1870) a pápai tévedhetetlenségnek és a pápa egyetemes primátusának dogmáját. A döntés számos reakciót váltott ki. Az ortodox világ részéről élénk bírálat érte, a kihirdetés után pedig a dogmával egyet nem értő ókatolikusok kiváltak az Egyházból.

Augusztus 20.: Alapításának 80. évfordulóját ünnepli a kelet-franciaországi taizéi közös-

ség. A svájci születésű Roger Schütz 1940-ben, ebben a kis faluban azért hozta létre az első társulatot, hogy „olyan közös életet építsenek, amelyben az evangéliumi szellemű kiengesztelődés konkrét valóság”. Az évente tartott európai találkozók napjainkban is több ezer fiatalat vonzanak.

Szeptember 13–20.: Ekkor tartják Budapesten az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust. Az eseményre négyévente kerül sor. A zárómisére Ferenc pápát is meghívták.

Október 20.: Az Egyesült Arab Emírségekben ezen a napon nyitják meg a dubaji világkiállítást. Címe: Összekapcsolni az embereket – megteremtteni a jövőt. A rendezvény 2021 áprilisáig látogatható.

Forrás és fotó: *Cath.ch*/
Kaposvári Egyházmegye
Fordította: Hantos-Varga Márta

ÜNNEPELJÜNK EGYÜTT!

**AZ ÖSSZETARTOZÁS
ZARÁNDOKLATA
GYULAFEHÉRVÁRRA,
A PÜSPÖKSZENTELEÉSRE
2020. február 21–22. (2 nap / 1 éj)**

A Magyar Kurír és az Új Ember
együttműködésével

Részvételi díj: **28 400 Ft-tól**

További információ és jelentkezés
a Misszió Tours elérhetőségein:
www.missziotours.hu; tel.: +36 20 565 3258

MAGYAR KURÍR
KATOLIKUS HÍRPORTÁL

Örökfogadalom a győri bencéseknel

Szent Pál apostol megtérésének ünnepén, január 25-én a győri Szent Ignác bencés templomban örökfogadalmat tett Németh Miksa testvér. A Szent Mór Bencés Perjelségben így ma már tizenkét bencés szerzetes él Szent Benedek Regulája szerint.

Az ünnepélyes szentmise keretében tartott fogadalomtételen a családtagok, a barátok és a hívek mellett részt vettek a Magyar Bencés Kongregáció más házaiból érkezett atyák és testvérek, más szerzetesrendek képviselői, egyházmegyes atyák és kispapok, továbbá jelenlegi és egykori bencés diákok és tanárok.

Németh Miksa 22 éves, 2015-ben érettségizett bencés diákként. Jelenleg a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán hallgat teológiát, illetve az ELTE BTK történelem tanár szakos hallgatója.

Miksa testvér, miután teljesítette a négy és fél éven át tartó próbaidős és egyszerű fogadalmas időszakot, úgy döntött, hogy bencés szerzetesként egész életét Isten keresésének szenteli.

A bencés szerzetes az örökfogadalommal elkötelezi magát a szerzetesi életalakítás mellett, azaz vállalja a nőtleniséget, a vagyonközösséget, az alázatosságot és Krisztus keresését. Engedelmességet fogad előljárójának, és Isten akaratát keresi az előjárók és a közösség döntéseiben. Végezetül ígéretet tesz a stabilitásra és az állhatatosságra is. A bencések ugyanis egész életükre egyetlen közösségnek kötelezik el magukat.

Sárai-Szabó Kelemen, a Szent Mór Bencés Perjelség perjele a prédikációjában hangsú-

lyozta: a mai korban, amely az önmegvalósítást tartja az egyik legfontosabb érdemnek, nehéz megfelelni Szent Benedek lényegre törő követelményeinek. E szerint meg kell vizsgálni, hogy a szerzetes valóban Istent keresi-e, alkalmas-e az engedelmességre és a méltánytalanság elviselésére.

Az örökfogadalom-tétel a szentbeszéd után következett. A perjel feltette a kérdést Miksa testvérnek, hogy vállalja-e a szerzetesi életformával járó kötelezettségeket. Miksa testvér felolvasta a fogadalomtétel szövegét, majd Sárai-Szabó Kelemen perjellel aláírták a dokumentumot.

Miksa testvér a fogadalomtételt megkapta a kórusruhát, amelyet a szerzetesek az ünnepélyes zsolozsmák alkalmából viselnek. A szertartás a testvérekkel váltott békecsókkal zárult. A szentmise után a perjelség ebédlőjében látták vendégül az egybegyűlteket.

Forrás: Szent Mór Bencés Perjelség, Győr
Fotó: Püspöki Apror